SERIA DE AUTOR

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

Otrava iubirii

roman

book

HUMANITAS fiction

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

Otrava iubirii

Traducere din franceză și note de
LILIANA DONOSE SAMUELSSON

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
LE POISON D'AMOUR
© *Editions Albin Michel – Paris 2014*
All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2016, pentru prezenta versiune românească (ediţia print)

© Humanitas Fiction, 2016 (ediţia digitală)

ISBN 978-606-779-045-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

„Iubire, dă-mi putere![1]
Shakespeare, *Romeo şi Julieta*

---

1 Actul IV, scena 1, traducere de Şt. O. Iosif, Humanitas, Bucureşti, 2012.

Mă schimb, mă machiez, sunt fata cea mai fericită din lume fiindcă mă-ntâlnesc cu toată gaşca, mă schimb, mă schimb, mă parfumez, mă schimb, mă machiez, plec, mă-ntorc în camera mea, mă schimb, mă pieptăn, mă schimb, mă schimb, şi izbucnesc în hohote de plâns: sunt prea urâtă! Stau acasă! Nimeni n-a mai suferit vreodată în halul ăsta…

Mă pufneşte plânsul, pun mâna pe mobil să văd dacă prietenele mele sunt îngrijorate. Nici una. Zero mesaje. Nu-mi simte nimeni lipsa.

Mă hotărăsc să iau un pumn de somnifere. Urc în cinci secunde să le iau din dormitorul mamei – în seara asta familia mănâncă la bunica şi toată casa-i a mea. Exact când să îngurgitez cocteilul fatal, mi-aduc aminte de săptămâna înfiorătoare petrecută iarna trecută la clinică. Renunţ. Tentativa precedentă m-a vindecat de sinucidere: prea mi-a fost rău.

Nu-mi pun capăt zilelor. În schimb, scot din congelator cutia cu îngheţată de castane şi termin ce-a mai rămas. Trec la cea de vanilie. Şi la cea de căpşuni.

La ora nouă, începe să zbârnâie telefonul. Sunt fetele, alertate că nu mă găsesc la Balmoral, cartierul nostru general, şi-mi dau seama că *asta* era ora întâlnirii, nu şapte cum crezusem eu.

Raphaëlle, Anouchka şi Colombe nu m-au trădat, nu mai sunt singură pe lume.

Exclus, totuşi, să-mi fac apariţia în halul ăsta, mai ales acum, la început de an, după vacanţă. Vai, ce seară… sunt umflată de plâns, şi mâine o să fiu grasă ca o vacă.

Azi dimineaţă, am profitat de cele trei ore când nu era nimeni acasă şi m-am încuiat în dormitorul părinţilor, unde m-am analizat în singura oglindă mare din apartament.

Frig nu era, dar aşa, în pielea goală într-un loc unde de obicei circul îmbrăcată, m-au trecut fiori.

Am încercat să mă examinez fără idei preconcepute. Ei bine, jur că, şi obiectivă fiind, nu arăt nici pe departe aşa cum mi-ar plăcea…

Ce-am văzut mai întâi de toate era o străină. O fată cu picioare în x, braţe prea lungi, sâni asimetrici, şi degete subţiri cu care îşi acoperea sexul. Toate astea n-aveau nimic de a face cu Anouchka, cu cea care sunt eu, sau ok, cea care am fost, pe care o cunosc dintotdeauna.

Pe urmă, imaginea pe care mi-o înfăţişa oglinda nu era deloc a unei adulte. Uf, accept să nu mai fiu copil, dar cu condiţia să devin femeie. Nu aşa ceva! Parc-aş fi veriga lipsă. O iau în toate direcţiile, fără urmă de simetrie, de armonie; duhnesc, am culori bizare, şi sunt acoperită de elemente parazite. Pe scurt: secret fire de păr, coşuri, grăsime şi mirosuri.

Viaţa mea nu începe deloc bine. E exclus să pot seduce pe cineva cu un corp ca ăsta. Chiar dacă-l mai dichisesc puţin! Salvarea mea stă în zicala „gusturile nu se discută“. Poate o să apară într-o bună zi un prost care mă va vedea drăguţă… Dar o să-mi placă şi mie cretinul ăla?

Confruntarea asta cu propria imagine m-a doborât. Trebuie să spun că, după ce m-am analizat din faţă, am adus în dormitor toate oglinzile din casă, le-am agăţat pe unde am putut, şi m-am privit şi din alte unghiuri – din spate, dintr-o parte, de dedesubt, de deasupra. Am făcut şi figuri de contorsionism, mai multe decât o gimnastă din China, şi m-am şi amuzat: făceam paşi rapizi către oglinzi şi mă opream brusc, de parcă mă descoperеam pentru prima dată.

Tata, mereu pus pe glume, îmi spunea ieri că adolescenţa e „revoluţia părului“. Odată cu pilozitatea se instalează un dezechilibru total. Nu te mai recunoşti nici fizic, nici mental. Şi plouă cu întrebări. Cine sunt eu? De ce trăim? Încotro merg? Cum apar eu în ochii oamenilor? Tata susţine că asta e harababura cea mai importantă a umanităţii, ceva universal, despre care se vorbeşte foarte puţin. Are dreptate el, numai că eu nu văd nimic de râs în toate astea.

Triunghiul brun de sub abdomen mai treacă meargă, dar firele de păr de la subraţ, nu, alea sunt inutile! Şi pufuleţul de deasupra buzelor? Cum o să evolueze ?

Copleşită, am strâns răvăşeala din dormitorul părinţilor, şi m-am băgat în duş, fiindcă transpiram. Înainte să mă şterg, am luat din crema depilatoare a mamei şi am dat cu ea pe la subraţ şi sub nas. La subsuori, a mers bine. În schimb, buza superioară mi s-a făcut stacojie, de două ori mai mare şi mă mănâncă de mor! Arăt ca un răţoi cu cioc în flăcări.

Speram să mă dezumflu înainte să se întoarcă fratele meu cu mama. Aiurea! Când i-am auzit împingând poarta, am stins lumina la mine în cameră ca să dau impresia că văd un film, dar mama tot m-a deranjat şi bineînţeles că a observat ce problemă aveam.

I-am spus că am supt sferturi de portocală şi coaja mi-a iritat buzele – mi-am adus aminte că mi se întâmplase chestia asta odată când aveam vreo unşpe ani. Mama s-a uitat lung la mine şi n-a scos o vorbă. În ultimul timp, am observat că are ceva trist, opac în priviri de câte ori inventez câte o minciună ca să-mi ascund secretele. Înseamnă că nu pot s-o trag pe sfoară? Sau mă crede nebună?

Jurnalul lui Colombe

Pe mine iubirea mă ia mereu pe nepusă masă. Intră un băiat la Balmoral şi simt un glonţ în piept. Mi-e cald, ard ca focul, mă prăbuşesc; sunt victima unui atentat, rănita prin surprindere, victimă colaterală. N-a fost alegerea mea! Uneori, băiatul nici nu mă vede, se uită-n altă parte, nu face decât să meargă cu paşi legănaţi, îşi trece mâna prin păr, îi zâmbeşte unei chelneriţe sau îşi interpelează un amic din fundul sălii, în timp ce eu plesnesc, mă prăbuşesc şi înghit în sec.

Sunt zidul execuţiei, o faţadă din Damasc, un gard de beton din Ramallah.

Urăsc iubirea. Vreau neapărat să mă revolt contra iubirii. Dacă a iubi înseamnă suferinţă, să nu-ţi mai aparţii, să devii sclavă, atunci nu vreau să iubesc.

Prefer să fiu cea care loveşte. Care provoacă.

Vreau pace, nu război. Dar, dacă războiul se vădeşte inevitabil, atunci o să-l duc.

N-o să-mi vină mie de hac bărbaţii. Eu o să le vin lor de hac.

Pe băieţi nu-i interesează persoana mea. Splendid. Nici pe mine nu mă interesează băieţii.

Ce vreau eu de la ei e să ne distrăm împreună, să fie veseli, binedispuşi, să facă atmosferă, zgomot de cum ieşim şi bem prea mult.

„Raphaëlle e cea mai grozavă prietenă!“ Asta tot zic ei… „Nimeni n-o întrece pe Raphaëlle: e şi premianta clasei, şi cea mai de gaşcă.“ Asta îi miră… Dar trebuie să recunoaştem că băieţii de la liceul Marivaux care se distrează noaptea întreagă dansând, fumând şi bând sunt de regulă şi cei mai slabi elevi, care în clasă se remarcă doar prin faptul că moţăie. Sunt limitaţi, băieţii ăştia…

„Toată lumea e prietenă cu Raphaëlle. Imposibil să nu te înţelegi cu ea.“ De ani de zile îmi garantează chestia asta. Şi atunci de ce mă simt atât de singură, dacă am atâta popularitate?

Exagerez! Am noroc cu prietenele, adică prietenele mele adevărate, Julia, Anouchka şi Colombe, fiindcă altfel, conversaţiile pe care le duc eu cu semenii s-ar reduce la informaţiile şcolare sau la „Ce bei?“ şi „Mergem pe ring să dansăm?“. Dar şi în ochii fetelor sunt un fel de *rara avis*, tare la învăţătură, tare la distracţii. Şi totuşi, la noi în familie, se merge la cafenele şi cluburi de noapte, iar asta nu-i afectează nimănui viaţa profesională.

Sunt normală?

„Raphaëlle e cea mai bună prietenă a mea!“

Sau anormală?

„Raphaëlle e cea mai bună prietenă a mea!“ Toţi repetă asta…

— Ce înseamnă cea mai bună prietenă? mă întreabă Thibault.

— În cazul meu, e vorba de Colombe, Julia şi Raphaëlle.

— Nu, n-ai înţeles: ce numeşti tu cea mai bună prietenă? Ce înseamnă asta pentru tine?

Din când în când, fratele meu mă uimeşte: de la înălţimea celor doisprezece ani ai lui îmi pune nişte întrebări de profesor. Dintr-odată, mă pierd şi-i ripostez uluită:

— E ca mine, dar şi mai bună ca mine.

— Mersi.

Face stânga-mprejur şi pleacă la prietena lui, Zoé, de doişpe ani, de care s-a lipit ca o ventuză de când a intrat în clasa a şasea.

Dar n-a fost rea definiţia mea, nu? Pentru mine, Raphaëlle, Julia şi Colombe sunt un fel de dubluri, dublurile idealurilor mele, nişte dubluri minus defectele mele.

O să ne vedem toate mâine.

Tata ar zice: Ei, nu-i frumoasă viaţa?

Ce zi măreaţă! Ca să mai profităm de libertatea pe care o gustăm înainte să-nceapă şcoala, Julia, Raphaëlle, Anouchka şi cu mine ne-am întâlnit la Balmoral, dar, fiindcă nu era nimeni acolo – nimeni din grupul nostru obişnuit – ne-am dus pe Pont des Arts[2].

Anul trecut le-am propus fetelor să atârnăm şi noi un lacăt cu iniţialele noastre, dar ne-am abţinut. Nici una din noi nu îndrăzneşte să spună cu voce tare că vrea să facă asta în momentul când îşi găseşte un prieten. Normal, Pont des Arts îşi întinde braţele perechilor, e simbol al consacrării sentimentale. Numai că, dacă înţepenim în perspectiva asta, riscăm să mucegăim… Pe drum, mi-am pledat cauza.

— Şi noi, ce facem, fetelor? Noi avem şansa să fim cele mai bune prietene din lume. Nu-i la fel de sfântă prietenia ca iubirea? La fel de solidă ? La fel de durabilă?

Raphaëlle mi-a întărit spusele:

— Mult mai durabilă decât iubirea, Colombe, dacă mă întrebi pe mine! Părinţii mei s-au despărţit la scurt timp după ce m-am născut şi am deja ditamai colecţia de taţi şi mame vitrege.

Toate am aprobat-o pe Raphaëlle. În familia mea, nici tata, nici mama, nici unchii, nici mătuşile nu mai trăiesc sub acelaşi acoperiş cu persoana cu care au copii. De altfel, profesorul de istorie-geografie, domnul Burgos, ne-a anunţat din anii colegiului: conform statisticilor, vor apărea mai multe meserii şi vom forma mai multe cupluri. Asta-i lumea modernă! Pe mine nu mă deranjează, în primul rând pentru că n-am nici cea mai vagă idee ce profesie aş putea să-mi aleg, şi pe urmă, habar n-am ce băiat mi s-ar potrivi, aşa că mai bine să încerc câţiva.

(Totuşi, când scriu asta, îmi vine să-mi trag o palmă, pentru că-l omit pe Lucas, iubitul de Lucas, Lucas după care sunt înnebunită de când l-am văzut prima oară, Lucas la care mă gândesc zi şi noapte. Dar s-o iau mai încet deoarece, chiar dacă am convingerea că Lucas e bărbatul vieţii mele, el e deocamdată cuplat cu tâmpita de Vanessa şi, în plus, pleacă la Bruxelles să-şi termine studiile.

Anouchka era de acord cu privire la infatuările efemere; părinţii ei locuiesc împreună, dar nici nu se mai ating şi nici nu se mai sărută niciodată, aşa că ea şi fratele ei sunt convinşi că sunt copii făcuţi *in vitro*. Iar Julia a avut de pus o întrebare:

— Dovezi că iubirea se termină repede avem. Dar de prietenii foarte lungi am auzit?

De data asta răspunsurile au venit în avalanşă: aveam fiecare exemple printre adulţii pe care-i frecventăm, exemple de prietenii care depăşiseră deceniile. Procesul a luat astfel sfârşit: am pus în libertate prietenia, şi iubirea am băgat-o la zdup pe motiv de infidelitate! Pe urmă am tras concluzia că limba franceză s-a înşelat făcând cuvântul „*amour*“ să rimeze cu „*toujours*“[3] , dar că, din contră, fusese îndreptăţită să cupleze „amitié“ cu „éternité“.

Constatarea asta ne-a dat curaj: am cumpărat un lacăt de la un vânzător ambulant grăbit s-o întindă de frica poliţiei şi ne-am urcat pe pasarela doldora de fiare trufaşe, triumfătoare, eliberate de sentimentul suspect al ridicolului când am pontat ca fete singure, pur şi simplu. Ca prietene, ne simţeam atât de puternice, încât perechile ni se păreau absurde.

— De cât timp fac ăştia amor, japonezul şi japoneza? mi-a şoptit Raphaëlle dându-mi un ghiont cu cotul. O lună? Un an? Şi cât o să mai facă… Ah, ce mizerie!

După cum îi e obiceiul, Julia a venit cu o replică din Shakespeare, potrivită momentului: „Nu este bine măritată aceea / Care trăieşte mul timp măritată./ Cu mult mai bine măritată este / Cea care moare tânără mireasă“[4]. Ne-a pufnit râsul, mai întâi pentru că era o răutate, şi în al doilea rând, pentru că ne flata că avem o prietenă care găseşte citate în Shakespeare la fel de uşor cum fredonează o adolescentă oarecare

diverse hituri. Clasă, nu?

În timp ce ne gravam pe lacăt iniţialele cu un briceag, îi luam în râs pe iubiţi, fie ei tineri sau bătrâni, pentru că noi îi consideram efemeri, provizorii, şovăitori. Nu ne-am stăpânit sarcasmele decât faţă de o pereche de proaspăt căsătoriţi italieni: ea era o scumpete în rochia ei din dantelă, el te ducea cu gândul la un prinţ şi amândoi străluceau ca soarele când loveşte apele Senei.

Doar ei şi noi aveam dreptul legitim de a pecetlui sentimente inflexibile. Am închis lacătul şi, în genunchi, cu mâinile împreunate, am anunţat solemn, în culmea emoţiei, că suntem şi vom fi de-a pururi cele mai bune patru prietene din lume.

Tocmai atunci, în clipele acelea de tăcere atât de bogată şi desăvârşită, Julia ne-a uluit murmurând:

— Eu am făcut-o.

N-am înţeles pe moment despre ce era vorba, aşa că a trebuit să mai spună o dată:

— Am făcut-o în vara asta. Pentru prima oară.

Exact atunci, trecu pe lângă noi un grup de copii, zbierând; alergau atât de repede că se zdruncinau şi scândurile podului. O toropeală apăsătoare ne ţintuia locului. Soarele ne înfierbânta obrajii. Irisul nu ne fusese nicicând atât de limpede. Tăcerea fu stăpână până când o sparse sirena unui vaporaş de pe Sena.

— Cu cine? a întrebat Raphaëlle.

— Cu Terence.

Prenumele englezesc ne-a zăpăcit la fel ca şi actul. Ambele ne erau străine. Să faci sex… cu un Terence… era o treabă exotică la pătrat. Şi erotică tot la pătrat. Pe moment, mi l-am imaginat pe Terence un Lucas britanic, un Lucas cu breton şi pantofi de piele.

Julia, observându-ne extaziate, a roşit toată. Prin simpatie, m-am îmbujorat şi eu.

— A fost bine? a întrebat într-un suflet Anouchka.

Julia a coborât privirea. Nimic n-ar fi putut să mă mişte mai profund decât graţia, pudoarea cu care-i băteau genele, ca o perdea de mătase ce se închide peste o scenă confidenţială: sigur că a fost bine, aşa trebuia interpretată discreţia asta rafinată, sigur că a fost minunat.

Am rămas mult timp uluite.

Pe drumul de întoarcere, Julia, sechestrată în mutism, a deschis gura doar pentru un citat din Shakespeare: „Tăcerea e cel mai desăvârşit sol al bucuriei; n-aş fi îndeajuns de fericit dacă aş putea să spun cât de fericit sunt“[5].

Julia, Julia mea dragă, atât de apropiată, Julia, care încă mai are obrajii bucălaţi de copil, Julia care mai vine uneori cu cordeluţă cuminte, de îngeraş, în părul ei blond, Julia a trecut pragul uşii secrete şi a devenit femeie.

Eram uluită.

Acum va trebui s-o privesc altfel.

---

2 Pod din Paris de a cărui balustradă prind îndrăgostiţii lacăte pe care sunt iniţialele lor.

3 Dragoste-întotdeauna; prietenie-de-a pururi.

4 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul IV, scena 5.

5 *Mult zgomot pentru nimic*, actul II, scena 1, traducere de Leon Leviţchi, în William Shakespeare, Opere complete, vol. IV, Univers, Bucureşti, 1985.

Sunt o idioată. E dovedit.

Julia a făcut-o! Da, Julia a făcut-o. Şi eu încă nici n-am sărutat pe nimeni.

Ce dezastru… Nici măcar nu ies cu vreun băiat, şi curând o să mă respingă şi fetele. O să priceapă că vârsta mea mentală e de doişpe ani. Logic, nu?

Nu, vârsta mea fizică.

Sau poate ambele.

„La porc, totul e bun“, îmi tot spune Dad, sărmanul meu tată, referindu-se la mine. Sunt o eroare! Nu valorez nimic. Corp ioc, cap ioc şi inimă ioc. În loc să mă bucur pentru Julia, mă gândesc tot la mine, mă scufund, mă bălăcesc în ruşinea mea. Sunt un ocean de egoism.

Anouchka o detestă pe Anouchka.

Ce-i cu mine?

În seara asta am doar gânduri negre. Deşi am fost toată ziua cu prietenele şi ne-am lăsat – pentru eternitate – urma pe Pont des Arts, mă simt vidă, uzată, fără chef, inutilă şi cu apă lâncedă în vine.

E de neînţeles… Până şi drumul de la pat la masa de scris mă epuizează. M-a apucat ameţeala doar că mi-am scos balerinii. Probabil că am tensiunea în jur de patru.

Şi mâine încep penultima clasă de liceu[6]. Eu în penultima! Eu…

Ce-i cu mine?

În după-masa asta, ca să fiu şi eu la cot cu fetele, am băut doar suc, şi m-am ales cu o migrenă ca după câteva sticle de vodcă în diverse combinaţii. Mama a observat că zac moleşită pe canapea. Când i-am zis că mi-e rău, în loc să-mi pună vreo întrebare, a exclamat râzând că era ceva obişnuit.

La vârsta mea, tot ce eu găsesc anormal adulţilor li se pare normal. Este epuizant să ai şaişpe ani… În special când te simţi de optzeci.

Dar ce-am făcut?

Sau ce n-am făcut?

---

6 Numerotarea claselor este inversă în sistemul de învăţământ francez. Clasa a XIII-a şi a XII-a corespund anilor de grădiniţă. Clasa XI-a corespunde clasei întâi, clasa X-a corespunde clasei a doua şi aşa mai departe; clasa întâi, „*première*“, corespunde clasei a unspre zecea, iar clasa ultimă poartă numele de *terminală*. Aşadar, „*première*“ este clasa penultimă.

E ora două dimineaţa. M-am tot gândit.

Raţional vorbind, după Julia, ar trebui să urmeze Colombe, apoi eu, pe urmă Raphaëlle.

Da, Julia, Colombe, eu, Raphaëlle. În ordinea asta.

În ochii băieţilor Colombe e trăsnet. De altfel, şi în ochii mei, chiar dacă n-aş vrea să car după mine moştenirea unui bazin mare ca al ei şi nici sâni voluminoşi – aş avea impresia că plec în excursie cărând saci plini de provizii. Habar n-am cum reuşeşte Colombe să ducă toată încărcătura asta, pentru că se mişcă impecabil.

Pe urmă îmi vine mie rândul. Chiar dacă nu-mi place cum arăt, sunt oricum mai drăguţă decât Raphaëlle. În primul rând, numai eu mă consider hidoasă – sunt mai perfecţionistă –, şi-n al doilea rând, Raphaëlle n-a ştiut ce-i răsfăţul. Ea e la graniţa dintre frumuseţe şi urâţenie – „nu se ştie de care parte a graniţei“, ar spune în şoaptă Dad.

A, nu, nu sunt afurisită că scriu asta. Toată lumea e de aceeaşi părere. Până şi Raphaëlle. O chinuie „acel ceva masculin“ al fiinţei ei. De îndată ce alunecă pe panta genului ăstuia de autocritică, rolul nostru ca cele mai bune prietene e să protestăm, din loialitate, şi îi punem în lumină mii de calităţi, şi asta o mai încarcă cu energie. Dar tot ea are dreptate: uneori am putea spune că Raphaëlle e fratele ei.

Da, ştiu că n-are nici un frate, dar eu înţeleg ce vreau să spun.

E trei dimineaţa. Iar mă paşte insomnia, nenorocita asta de insomnie care pretinde că mi-e cea mai bună prietenă.

Îmi vâjâie capul. Mă gândesc la prima zi de şcoală. Mă gândesc la Julia.

Cum a fost? A cedat? Şi-a dorit?

E uşor să-i spui „da“ unui băiat. Dar să-ţi spui ţie „da“ costă.

Eu vreau neapărat să fie decizia mea. Vreau să domin, dacă nu să-l domin pe partener, cel puţin să-mi domin personalitatea.

Ce glumă! Aş fi putut să am deja relaţii sexuale dacă i-aş fi ascultat pe băieţii care se ţin după mine. Am rezistat din cauză că pentru mine onoarea e mai presus decât curiozitatea, deci trebuie să fiu de acord.

În schimb, dacă propunerea ar veni de la Lucas…

Julia a cedat ca să descopere plăcerea? Pentru că-l iubeşte pe Terence? Pentru că el insistase aşa de mult, că doar cedându-i putea să scape de el?

Cum, necum, pare să fie în al nouălea cer.

Ar trebui să dorm. Dă-mi drumul, insomnie! Mâine o să am cearcăne, n-o să mă pot concentra, o să arăt ca o proastă în ochii profesorilor, iar prietenii o să se uite ciudat. Mersi de cadou!

Jurnalul Anouchkăi

E cinci dimineaţa! Vestea că Julia a devenit femeie m-a traumatizat. Gata, s-a terminat, nu mai sunt la adăpost. O să vină ziua când va trebui să trec şi eu prin asta. N-am nici un chef.

Mă-nvârt şi mă foiesc în pat, îmi arunc plapuma, o trag iar peste mine, fac box cu pernele. Of, de-aş putea să mă gândesc la altceva, nu doar la mine, mă otrăvesc grijile astea în legătură cu mărunta mea persoană.

Aşa-mi spune mereu Dad, că mi-ar fi mai bine dac-aş fi mai puţin egocentrică.

Ce miracol! Am aflat azi, în prima zi a anului şcolar, că am primit ce am dorit cu atâta ardoare, profesorii la care am sperat, şi că domnul Palanquin, profesorul de artă dramatică, ne propune ca proiect pentru mijlocul anului să punem în scenă *Romeo şi Julieta*. *Romeo şi Julieta*, piesa mea preferată… Nu mai ştiu câţi ani aveam când am savurat-o prima oară, pentru că mama, înnebunită după Shakespeare, m-a dus de foarte timpuriu la teatru. A însemnat asta o iniţiere în arta actoriei? În amintirile mele apar mai degrabă imagini din *Othello* – am izbucnit în plâns când paranoicul ăla gelos a strangulat-o pe Desdemona, dar ce mult mi-a plăcut să plâng. Am auzit oare *Romeo şi Julieta* ca bebeluş, sau chiar înainte, ca făt în burta mamei…? Da, poate că nici nu mă născusem când am auzit cântul privighetorii îmbinându-se cu tânguirile îndrăgostiţilor din Verona. Cum aud începutul acestei poveşti, mă simt ca acasă, mi se pare că se vorbeşte despre mine, sunt în acelaşi timp şi Capulet şi Montague, şi Julieta şi Romeo, merg drept în întâmpinarea destinului teribil care mă aşteaptă, consimt, mă supun, şi mă topesc de plăcere în scenele rare de fericire.

M-am hotărât să joc eu rolul Julietei. Domnul Palanquin va trebui să fie de acord. Bineînţeles că toate tipele din liceu o să râvnească la rolul ăsta, dar, dacă vor fi audiţii, trebuie neapărat să pun mâna pe el. O să mă apuc chiar diseară să repet scena balconului: „Nu e cuminte-aşa s-o iei cu zorul / Că poţi prea lesne să-ţi scrânteşti piciorul“[7].

Ar trebui să-l anunţ pe Terence de confidenţa făcută fetelor. În fond, ce importanţă are? Ele tot n-o să-l întâlnească… Sunt 393 de kilometri între Paris şi Londra, o mare, greva căilor ferate şi o duşmănie de secole. Inutil să complic lucrurile. „O, despărţire! O, griji dulci şi-amare!“[8]

Terence…

O să văd oare trăsăturile lui pe figura celui care-l va juca pe Romeo?

Şi, de altfel, cine-o să fie?

În orice caz, dacă primeşte altă fată rolul Julietei, o să dau scările cu detergent şi ei îi dau brânci. Nu glumesc!

---

7 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul II, scena 3.

8 *Ibidem*, actul II, scena 2.

Iată-mă în penultima clasă! Când eram în ciclul primar şi pe urmă la colegiu, elevii din penultima mă intimidau, dar ştiam că într-o bună zi o să fiu de vârsta lor, înaltă ca ei, o să mă îmbrac la fel ca ei, o să am şolduri rotunjite şi sâni. Ei nu se mai jucau – adio şotron, elastic, raţele şi vânătorii. Aveau voci mature şi se mişcau – şi fetele, şi băieţii – într-un fel suspect, straniu. Arătau ca nişte adulţi intraţi din greşeală într-o instituţie de învăţământ. Sunt şi eu aşa?

Acum, efectul ăsta îl au asupra mea cei din ultimul an de liceu. Fetele se îmbracă altfel decât noi, băieţii au aer de bărbaţi în toată firea. Nu numai că le este rezervat un etaj întreg, dar şi în curte sau la cantină vorbesc numai între ei şi, conştienţi de superioritatea lor, ne ignoră pe noi, sărmanii din penultima.

Liceul Marivaux e guvernat de o lege tacită: o fată din penultima nu iese cu un băiat din terminală. Şi viceversa. Dacă una dintre noi ar încălca interdicţia asta, ar comite un act de trădare, ar însemna că-şi părăseşte grupul şi îşi pierde prietenii.

Eu n-aş avea niciodată curajul ăsta, deşi am văzut că Oscar, fratele Lenei, mi-a căutat de mai multe ori privirea. Oscar e acceptabil, şi-n plus, are peste optsprezece ani…

Altceva? N-am scăpat-o din ochi pe Julia. Toată ziua.

Diagnosticul meu? Nu s-a schimbat fundamental. Nimic din trupul ei nu reflectă femeia, şi vorbele ei nu tratează alt gen de subiecte.

Nu ştiu dacă trebuie să mă bucur sau să mă scoată din minţi. M-aşteptam la o modificare mai profundă.

Numai când se pronunţă numele lui Terence observ că se împleticeşte, devine misterioasă, plină de senzaţii pe care noi nu le cunoaştem.

De fapt, m-a călcat pe nervi. Singura ei preocupare e s-o joace pe Julieta, dar rolul ăsta ne tentează şi pe mine şi pe Anouchka. Când i-am spus amândouă despre asta, ne-a distrus moralul, afirmând că Anouchka nu are maturitatea de a întruchipa o îndrăgostită, iar pe mine m-a sfătuit să aleg mai curând rolul doicii, care e mult mai comic. Îmi venea să-i trag o palmă!

E adevărat, am forme, da, am sâni – mai mult ca ea, dar asta nu mă condamnă la roluri de mătuşică ridicolă. Era cât pe ce să ţip şi să ripostez că rolul Julietei necesită o compoziţie departe de a ei, fiindcă Julieta e virgină, dar în ultimul moment am lăsat-o baltă. Numai cu băieţii reuşesc să fiu caustică; când am în faţă o prietenă, mă pun în locul ei.

Mesaje între Anouchka, Colombe, Julia şi Raphaëlle în miezul nopţii.

ANOUCHKA

Ajutor, fetelor! Dad tot n-a sosit. Când am plecat din Corsica, zicea că trebuie să meargă câteva ore la Marsilia pentru nişte afaceri, şi că vine după noi la Paris. Îl aşteptăm de cinci zile… În seara asta mama e în camera ei şi plânge. Simt că s-a întâmplat o nenorocire.

RAPHAËLLE

Anunţaţi poliţia.

ANOUCHKA

Mama refuză. Mă asigură că tata n-a dispărut, că are „experienţă de viaţă“. Ce expresie…

RAPHAËLLE

Asta ce înseamnă? C-a fost răpit? Luat ostatic?

ANOUCHKA

Tocmai am întrebat-o. Mi-a răspuns: „Dac-ar fi asta!“ După aia ne-a repezit şi pe mine şi pe fratele meu şi s-a încuiat în dormitor.

JULIA

Tatăl tău nu mai răspunde la telefon?

ANOUCHKA

Nu.

COLOMBE

Scrie-i tu ceva. Ceva înfricoşător. Ceva din care să înţeleagă că eşti aşa de panicată c-o să faci o prostie.

ANOUCHKA

O prostie?

COLOMBE

Că vrei să te arunci de la fereastră, sau să bei sodă, ceva de genul.

ANOUCHKA

Ai înnebunit! Situaţia e aiurea şi aşa, fără să mai inventăm prăpăstii din astea.

COLOMBE

Fă ce-ţi spun.

RAPHAËLLE

Colombe are dreptate.

JULIA

Şi eu zic la fel.

ANOUCHKA

OK.

COLOMBE, RAPHAËLLE, JULIA

Deci?

ANOUCHKA

Mă sună!

Nu pricep nimic. La telefon, Dad a vrut să mă liniştească, dar de câte ori îl întrebam „Când vii?“ îl apuca plânsul…

Lacrimile tatălui meu m-au îngrozit. Nici nu-mi trecea prin minte că tata, atât de calm şi stăpân pe el, se poate prăbuşi în halul ăsta; nu-mi puteam imagina că tatăl meu ar putea să sufere. Şi, dintr-odată, am rămas mută, mi-am pierdut reperele. Era vocea lui Dad, dar o folosea un necunoscut îndurerat. Cine? De ce atâta fragilitate? În mod normal, Dad e cel care mă consolează pe mine, şi uite că acum simţeam că era rândul meu să-l îmbărbătez. Între tăceri şi scâncete, ascultam un copil. Mă abandona, nu se mai purta cu mine ca un tată, îmi confisca locul de fiică. Îmi venea să închid telefonul.

Ce se întâmplă? Unde-i Dad?

Mama ştie, de vreme ce plânge în dormitor. Am implorat-o să-mi spună dacă-i cineva bolnav sau dacă a murit cineva în familie; mi-a jurat că nu.

Thibault se roagă de mine să doarmă la noapte în camera mea. De data asta, frăţiorul meu nu mai face pe grozavul. Accept, pentru că, deşi are doişpe ani şi o prietenă, n-am chef să fiu singură în întuneric, cu o mamă care geme acolo sus şi cu un tată dispărut, care plânge în hohote.

Doamne Dumnezeule, vreau să ştiu adevărul. Prefer să înfrunt durerea, ca părinţii mei, decât să înnebunesc de spaimă.

Săraca Anouchka! E clar că tatăl ei i-a părăsit mama, numai că nu vor să-i spună, şi ea se încăpăţânează să nu ghicească.

Am trecut toate prin asta.

Aşa, din senin, îţi cade cerul în cap, inima ţi se sfâşie, viaţa se opreşte, dar după nişte luni sau nişte ani admiţi că părinţii aveau dreptate şi că a fost mai bine pentru toţi aşa.

Eu am avut de câştigat locuind o săptămână la mama şi una la tata; de atunci am două camere, două apartamente, două adrese, şi sunt dublu alintată. Divorţul lor a făcut din mine o prinţesă. Le e atât de frică de reacţiile mele, că aud tot timpul ba „Te iubesc“, ba „Ai nevoie de haine?“. Nu profit eu cine ştie ce – cu excepţia pantofilor, micul meu păcat: am o debara plină. Adevărul e că mi-aş putea face toate proftele, dar mă abţin, şi pun în schimb atuul la păstrare, în cazul în care aş simţi vreun exces de zgârcenie sau de autoritate.

Apropo, o să-i rog să-mi dea bani să fac o călătorie la Bruxelles. Înţeleg că Lucas se simte foarte bine la liceul de acolo.

La Marivaux, proasta de Vanessa străbate culoarele cu un aer de văduvă îndurerată. Grotesc! Ce-o fi găsit la ea, în afară de faptul că se ţine scai de el?

Julia mi-a spus în bătaie de joc când am întrebat-o:

— Nu vezi la ea nimic care s-o salveze?

— Ba da! Fondul de ten…

Ce caraghioşi! Băieţii din terminală pe care i-am cunoscut la petreceri nu mai vorbesc cu mine la liceu, fiindcă sunt doar în penultima…

Vineri seară, la You, au venit să se scuze.

— Ştii, Rafi, când suntem cu ceilalţi trebuie să ne purtăm toţi la fel. Ca să te protejăm.

— Adică cum să mă protejaţi?

— Fetele din terminală o să se ia de tine dacă o să se prindă că eşti prietenă cu noi.

Foarte bine. Chiar dacă n-am de gând să bocesc din cauza asta sau să schimb eu mersul lucrurilor, mi-a venit o idee care ar putea să dea roade şi să fim cu toţii mai toleranţi: să ne folosim de piesa pe care o pregătim. Pentru că cele două familii duşmane, Capulet şi Montague, nu le dau voie copiilor lor să se unească, ce-ar fi să se distribuie rolurile clanului Capulet – al Julietei – celor din clasa penultimă, şi rolurile clanului Montague – al lui Romeo – elevilor din terminală?

O să-i propun asta profesorului de artă dramatică.

Victorie! Am reuşit. O să fiu Julieta. Domnul Palanquin mi-a scris numele în dreptul personajului pe lista distribuţiei şi a afişat-o în cancelarie.

Mă topesc de fericire.

În alte împrejurări, ar fi trebuit ca rolul să-i revină Anouchkăi, care, după părerea generală e mai dotată pentru teatru decât oricine, numai că fuga tatălui ei a afectat-o în asemenea măsură, că la audiţie şi-a bâlbâit textul în mod sinistru. Îţi făcea frică.

Pe moment, văzând cum cea mai bună prietenă a mea îşi ratează replicile, eram oarecum îndoită: aş fi compătimit-o, dar atunci ar fi mirosit c-o să fiu eu câştigătoarea.

Ce incomode mai sunt şi sentimentele astea contradictorii şi totodată inseparabile!

Am mai încercat odată senzaţia asta neplăcută, astă-vară, faţă de Terence: dintr-o clipă-ntr-alta, ba îmi venea să-l sărut, ba să-i trag una.

Dintr-o clipă într-alta? Nu, în acelaşi timp!

„Jale-al frumuseţii vierme.“[9]

M-am tâmpit? Evident, Colombe, Anouchka şi Raphaëlle au sentimente mai limpezi, mai simple, tranşante …

---

9 *Furtuna*, actul I, scena 2, traducere de Leon Leviţchi, în William Shakespeare, *Teatru*, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.

Ura! În fine, am descoperit cine e iubitul Juliei, faimosul ei Terence, cu care a făcut sex în vara asta!

E vorba de Terence Barry, fratele lui Kate, o prietenă a celei mai bune prietene a verişoarei mele.

Pentru că eu, prin mama, am ajutat-o pe Julia să aibă unde să stea în Anglia, am reuşit să fac o anchetă şi să merg pe o pistă care m-a dus până la el.

Azi-dimineaţă mi-a trimis o fată fotografia lui Terence. E foarte frumos. Ochi verzi, păr blond, obraji adânciţi, mărul lui Adam proeminent, gât lung, privire seducătoare şi, în plus, un aer şic, dispreţuitor, *so British*… Incredibil! E incredibil că l-a cucerit o fată ca Julia.

Să ne-nţelegem bine, n-am nimic cu ea; Julia e o păpuşă: feţişoară triunghiulară, trăsături mici, gură mică, gabarit mic. Numai pulpele au profil normal – dar par groase, mai ales dacă, din nefericire, îşi pune balerini…

Poate că vara asta şi-o fi pus sandalele cu toc, care-i lungesc picioarele cu cinşpe centimetri. Trece de la stilul lejer la stilul Barbie.

Credeam că băieţii detestă să se joace cu păpuşile. Poate că pe măsură ce înaintează în vârstă…?

Ce-nseamnă toate vorbele astea? Pe care le spun băieţii…

De ce par indiferenţi până în secunda când, pe furiş, şi fulgerător de repede, scot nişte texte care-ţi zdruncină echilibrul? Ai zice că sunt nişte vânători care merg impasibili prin pădure şi-ntr-o secundă îşi întind arcul, ţintesc cu săgeata şi omoară căprioara. Eu nu am vocaţie de vânat. În care momente anume sunt bărbaţii sinceri: când par degajaţi, sau când pornesc urmărirea?

Azi am fost atacată de două ori.

De dimineaţă, mi-a scris Lucas din Bruxelles: „Mă gândesc la tine mai mult decât ar trebui. Asta mă îngrijorează. Mi-e dor de tine“. Or, se presupune că, oficial, el e cu Vanessa. Da, repet, sunt împreună de doi ani. Atunci eu cum să reacţionez? Ca şi cum oficiala nu există şi să-i strecor: „Şi eu adorm cu gândul la tine“, sau să-l umilesc amintindu-i că, deşi tâmpita de Vanessa nu e prietena mea cea mai bună, n-o să stric niciodată un cuplu?

Ah, nici nu merită să le cer sfatul fetelor: Julia o să-mi recite din Shakespeare, Raphaëlle o să mă-ndemne să-mi uit problemele seara, în club, pe Anouchka o s-o apuce plânsul şi o să-mi repete de mii de ori că nu-i pricepe deloc pe bărbaţi, ceea ce e normal, fiindcă tatăl ei îşi prelungeşte în mod inexplicabil escapada. În orice caz, de câte ori îl pomenesc pe Lucas în prezenţa fetelor, toate trei exclamă în cor: „Colombe, rupe-o cu Lucas şi agaţă alt băiat“. Ei bine, am citit atent ce-a scris, şi franceza o cunosc perfect: „Mă gândesc la tine mai mult decât ar trebui. Asta mă îngrijorează. Mi-e dor de tine“.

În acelaşi timp, Mehdi, un băiat din clasa mea, le-a mărturisit prietenilor lui că e îndrăgostit până peste urechi de mine; cu toate astea, când e în preajma mea, mă ignoră.

Din cauză că în recreaţie m-am enervat când am trecut pe lângă Vanessa şi am văzut-o lipită de mobil prăpădindu-se de râs, m-am apropiat de Mehdi şi i-am spus:

— Nici măcar nu eşti în stare să mă priveşti în ochi. Ţi-e frică?

— Nu de tine mi-e frică, de mine, a spus în şoaptă, cu capul puţin aplecat. Mă sperie ce simt.

Răspunsul ăsta m-a tulburat şi, rămânând pe frecvenţa agresivităţii, am adăugat fără să mă controlez:

— Ce mormăi tu acolo, Mehdi? N-aud nimic.

La care el şi-a ridicat fruntea, şi, alb ca varul, s-a uitat fix la mine şi a bolborosit cu voce gravă, tremurândă, înfundată:

— Mă orbeşti atât de tare că sunt nevoit să-mi cobor privirea.

Şi a-ntins-o.

Nu observasem până atunci că ochii lui căprui erau umbriţi de gene atât de lungi, ca de prinţ egiptean. Şi că are buze mai cărnoase decât ale mele. Ce nostim! Are şaptişpe ani jumate, e cel mai impozant din toţi, cel mai viril, şi se simte copleşit în faţa mea…

Care-i concluzia? Aş vrea să însemn în acest caiet un gând definitiv, care să-mi hrănească meditaţiile nocturne, ceva care să dovedească că n-am îndurat ziua de azi pentru o nimica toată, un gând care să justifice existenţa acestui jurnal, să fie mărturia excelenţei sale.

Şi concluzia?

Unu…

Doi…

Trei…

E lamentabil. Nu ajung la nici o concluzie. În afară de faptul că băieţii posedă poate un radar ca să le abordeze pe fete şi să le spună textul care le dă gata.

Nici un băiat nu-l joacă pe Romeo. Nici din terminală, nici din penultima. Se bat pe alte roluri, dar, când domnul Palanquin le propune să citească scena balconului, toţi se uită în tavan.

Să fie din cauza mea?

M-a străfulgerat ideea asta azi după-masă în timp ce se tot adunau refuzurile. Mai ales când Mehdi, cel mai păros dintre ei, a anunţat c-ar prefera să lucreze la atelierul de costume.

Fuge de mine?

Când s-a terminat ora, domnul Palanquin m-a luat la o parte să mă calmeze, de parcă-mi citise gândurile.

— La vârsta asta, băieţii sunt pudici. Le este imposibil să exprime sentimente, să evoce trăiri afective, să cadă în genunchi, să declare în limbaj poetic că idolatrizează o femeie.

— Ei, pudici? Poate că dumneavoastră nu i-aţi auzit când stau de vorbă. Nici că se poate ceva mai ordinar, mai obscen.

— Păi asta-i exact ce spuneam eu. Îşi maschează emoţiile cu vulgaritatea. Vorbele deocheate ascund sentimentele profunde.

— Nu vor să mă ia în braţe.

— Nici pe tine, nici pe oricare alta. Reacţia ar fi identică.

Domnului Palanquin îi e teamă că fără Romeo o să trebuiască să alegem altă piesă.

Şi nici n-a reuşit să pună în practică ideea genială a lui Raphaëlle: să-i distribuie pe Montague terminalei şi pe Capuleţi clasei penultime…

La fiecare vot cei dintr-o clasă revendică rolurile alese de ceilalţi şi viceversa.

Ne duşmănim chiar în asemenea hal încât nu putem interpreta roluri de duşmani?

Lucas…

De ce pe noi, fetele, ne obsedează atât de mult băieţii? Tot aşa se gândesc şi ei la noi? Sunt şi ei la fel de sensibili la cea mai măruntă întâmplare pe care o trăiesc?

Lucas…

Un cuţit îmi sfredeleşte măruntaiele. Îl iubesc prea tare pe Lucas, mi-a intrat sub piele, a pus stăpânire pe mine. E o invazie pe cât de palpitantă, pe atât de insuportabilă. Simt în piept valuri de căldură, şi în clipa următoare dârdâi. Mă simt abandonată, singură, pierdută. Am momente când sunt fericită şi pe urmă, dintr-odată, fără nici un motiv, totul se năruie.

Am accese de nebunie şi accese de raţiune. Ba mă guvernează inima, ba inteligenţa, dar n-au nici o legătură una cu alta, deşi marioneta Colombe zice „eu“.

O să mă iubească Lucas?

Pentru mine nu există decât extremele: trec de la „totul e din vina lui“ la „totul e din vina mea“.

Am oroare de nuanţe.

Acum, când îl ştiu la Paris, observ că a pus total stăpânire pe mine: se ascunde pe străzile pe care le sondez, prin mulţimea de oameni pe care o cercetez, în cafenelele unde intru, dar şi în capul meu, în proiectele mele, în amintiri, în stomac, în vise… Mi s-a infiltrat peste tot, i-am cedat fiecare locşor din trup. Uneori, îmi imaginez că pluteşte până şi în aerul pe care-l respir şi-i caut mirosul. Nu aici? Dar sigur mai încolo, fiindcă briza, care-şi aminteşte că l-a mângâiat, o să mă ghideze, şi, între timp, ne leagă.

Din cauza lui, mi-e permanent frică. Mi-e frică să-l văd – dar la gândul că s-ar întâmpla asta, mă cuprinde panica – şi mi-e teamă că n-o să-l văd. Nu mai există locuri pustii, doar locuri magnetice, tulburi, periculoase, pe care Lucas le bântuie înainte să-şi facă apariţia.

Îmi ţin răsuflarea, în speranţa că înflăcărarea mea o să-l scoată la vedere. Dar nu! Mă sufoc, mă aprind la faţă, mă apucă depresia.

Chiar şi indiferenţa lui mă pasionează. Cât timp Lucas nu mă vede, savurez un sentiment insuportabil şi delicios… Delicios, fiindcă mă pot concentra asupra umerilor lui, a mersului lui suplu, a picioarelor nonşalante, pot să-i studiez spatele, talia, fesele: dezinvoltura lui îmi dă senzaţia că-mi aparţine, că este al meu din cap până-n picioare. Insuportabil, fiindcă singurătatea mă ucide, alunec de-a lungul peretelui de care mă sprijin, leşin, mor.

Mă va iubi Lucas vreodată?

Când o să mă culc diseară, o să-mi pun puloverul primit de la el, şi la urechi, căştile pe care şi le-a uitat la mine.

Mă întâlnesc mâine cu Dad la cafeneaua Zimmer de la Châtelet.

Sunt mulţumită, dar mi-e cam teamă.

Am întâlnire cu adevărul. A subliniat că-mi va spune adevărul, mie şi numai mie, nu lui Thibault, pe care-l consideră prea mic. Punctul ăsta de vedere m-a flatat pe moment, dar pe urmă m-a deprimat. Când adulţii mă iau de puştoaică, mi se par antipatici, mai ales mama, pentru că părerea mea e că merit mai mult respect. Or, pentru tata, vreau să trec drept femeie, dar, totodată, şi copil. Am nevoie – şi voi avea toată viaţa nevoie – de ajutorul lui.

Adevărul… Care-i adevărul care l-a îndepărtat pe tata din casa noastră? Fetele ziceau că are o amantă. Eu nu cred.

Totuşi, ar fi logic şi „statistic“, o ţine una şi bună Colombe.

Dad e alt gen. El nu intră în statistici. E tatăl meu. Ştiu eu ce spun.

Mi-am depus candidatura pentru Romeo.

S-au găsit câteva gâşte care să bombăne, dar domnul Palanquin le-a retezat văicărelile spunând că pe vremea lui Shakespeare toate rolurile erau jucate de bărbaţi, inclusiv ale femeilor; aşadar rolurile fetelor tinere erau interpretate de băieţi. Şi atunci, de ce nu şi invers?

Băieţii au fost de acord, au început chiar să-mi scandeze numele cu vocile lor dogite. Ai fi zis că e un cor de lighene sparte. Pe cât de simpatic, pe atât de atroce.

Cel mai mult m-a flatat faptul că Julia, viitoarea Julietă, mi-a susţinut candidatura.

— Verdictul îl vom afla săptămâna viitoare, a declarat domnul Palanquin.

Între timp mai caută un băiat în alte clase.

De ce mi-am depus eu candidatura? Simt că sunt la antipodul celor povestite de prietenele mele – Colombe, Anouchka şi Julia – despre seducţie, aşa că, după o doză de Shakespeare, poate o să intre şi în căpăţâna mea melodia iubirii.

În afară de asta, am mai căpătat o fotografie de-a lui Terence. E şi mai impresionantă. Cântă la chitară în mijlocul prietenilor. Şi atunci, după ce am refuzat invitaţia mamei de a merge la Londra pentru un weekend de shopping – îmi vine să turbez când bat magazinele după coada unei cvadragenare penibile, care vrea să arate ca o tinerică la curent cu ultimele trenduri –, ce-ar fi să mă răzgândesc şi să merg?

Oare să-i spun Juliei?

Nimic nou de semnalat. N-am mai primit nici un mesaj ambiguu de la Lucas, iar Mehdi mă curtează non-stop. Rutina… N-o să ajungă prea departe cu mine. Defectul lui? E prea cuminte, prea politicos. Mă lasă să-i decid eu soarta. Aşa, n-o să fie niciodată prietenul meu.

Iar Anouchka pretinde că n-a scos nimic de la tatăl ei la faimoasa întâlnire de la cafenea. Minte. În calitatea mea de cea mai bună prietenă, mă simt vexată: drept cine mă ia? Eu trebuie să-i ridic moralul când e angoasată, şi ea mă lasă baltă de îndată ce află un detaliu picant. Dezolant…

A, da, uitasem senzaţia: Augustin îl va interpreta pe Romeo. Romeo va fi Augustin.

Sunt încântată. Toată lumea îl adoră pe Augustin. La Marivaux, Augustin are şi privilegiul unei aure deosebite, pentru că e deja cuplat cu Marie de ani de zile. Aşa de tare ne-am obişnuit să-i vedem înlănţuiţi pe coridoare şi în curtea liceului, încât sunt aproape ca nişte mascote pentru noi toţi.

Pe mine, Augustin şi Marie mă fac să cred în iubire. De îndată ce remarc lumina gingaşă, fermecată, licărind în ochii lui Augustin când îşi apleacă uşor capul spre Marie, începe să-mi bată inima la gândul că şi pe mine mă aşteaptă lucruri la fel de splendide.

Felul în care se poartă Colombe în prezenţa băieţilor este indecent: umblă decoltată, dă din fund, bate din gene, râde în gura mare, se bosumflă, îi pupă, se atinge de ei în mers, îşi trece mâna prin păr, le spune vorbe mieroase, e fâşneaţă. Filmul ăsta merge non-stop, de dimineaţă până seara, în tehnicolor şi 3D. Prietena mea cea mai bună o ia pe calea femeii provocatoare.

Când i-am atras atenţia azi la Balmoral, a fost surprinsă. Sunt convinsă că e sinceră, ştiu că va rămâne aceeaşi fată de aur, de treabă, autentică, numai că nu-şi dă seama că e indecentă când se mişcă, când îi priveşte pe bărbaţi sau când le surâde. De când a început să capete forme, şi-a schimbat şi comportamentul. I s-au urcat hormonii la cap.

Uneori, parcă nu pe prietena mea o am în faţă, ci pe o curcă fără creier, exact ca piţipoancele pe care le observ sâmbăta seara la club, cu rochii din lycra atât de mulate pe corp, că şi un debil mental pricepe că trupul ăla cere pipăieli…

Ajutor! Nu vreau să devin o fată de sâmbătă seara.

P.S. A, da, era să uit: Augustin o să-l joace pe Romeo. Nu eu. Nu-i nimic. O să mă ocup cu luminile, şi mi se pare mai interesant.

P.S.2 Să fie adevărat ce se zvoneşte?… Că anul trecut Marie a făcut un chiuretaj, fiindcă Augustin nu s-a protejat cum trebuie? Evident că ea nu-i reproşează, de vreme ce-au rămas împreună.

P.S.3 Cum o să înghită Marie că Augustin îl interpretează pe Romeo faţă de Julia? Eu n-aş suporta să fiu măritată cu un actor, m-aş ataca.

P.S.4 Nici nevastă de actor, nici fată de sâmbătă seara. Astea-s concluziile mele pe ziua de azi. Din păcate, două concluzii negative. Ştiu ce doresc să nu fiu, dar habar n-am ce sunt, şi mai ales ce voi fi.

Proiectul a fost salvat. Augustin va fi Romeo şi eu o voi încarna pe Julieta.

Aş fi preferat-o pe Raphaëlle. Scenele cu ea ar fi fost mai uşoare. Am fi putut să ne îmbrăţişăm, să ne mângâiem fără jenă. Între fete, n-are importanţă.

La repetiţia de azi după-masă când Augustin mă lua în braţe cu mâinile lui mari, nu puteam să nu mă gândesc că aceleaşi mâini mângâiaseră o iubită reală, că degetele acelea lungi ştiau să facă dragoste, că mă atingea un bărbat adevărat.

Ce bizară e mâna… Atâta timp cât rămâne la distanţă, mâna e doar o prelungire a braţului, nu-i dăm atenţie, n-o remarcăm; dar, cum ni se aşază pe piele, se produce o metamorfoză, îşi schimbă consistenţa, catifelată, fermă, aspră, moale, umedă, uscată; îşi modifică temperatura, caldă, rece, sau îngheţată; capătă personalitate, nu mai e tăcută, vorbeşte, transmite sentimente, comunică atracţie, violenţă, dezgust; pe scurt, mâna care ne atinge pielea îşi arogă o independenţă stranie; se rupe de corpul căruia îi aparţine şi devine o prezenţă.

La ora de teatru, nu jucam cu Augustin, care-şi recita monoton replicile, jucam cu două mâini, mâinile lui Romeo.

În timp ce sufletul meu îşi lua zborul pe aripile versurilor şi mâna asta masculină, robustă, mă trăgea înapoi spre pământ, eram autentică, vie, pasionată. Dar numai până în momentul când ochii lui Marie mi-au întâlnit privirea. M-am simţit măsurată cu duritate din cap până-n picioare – îmi surprinsese jocul mâinilor. N-am mai fost în apele mele. M-au trecut fiorii, am încercat să mă concentrez, cum să declam textul, am testat diverse nuanţe, intonaţii, respiraţii, până când domnul Palanquin m-a întrerupt.

— Nu mai cânta aşa. Simplitate, Julia. Rezumă-te la simplitate.

Simplitate! Ăsta-i lucrul cel mai complicat pe care mi-l poate cere cineva.

O urăsc pe mama.

Zilele trecute, când îmi explica situaţia, Dad n-a pronunţat nici o vorbă urâtă despre mama. Dimpotrivă, şi-a recunoscut greşelile, şi le-a asumat fără nici o rezervă. Deci sunt în măsură să afirm în locul lui: totul a fost din vina ei!

Ar fi trebuit ca mama să aibă un singur obiectiv: să-l facă fericit pe Dad.

În schimb, s-a baricadat în proasta ei dispoziţie, în pretinsele ei probleme, în indiferenţa ei acidă. Şi rezultatul? Şi-a distrus căsnicia, ne-a distrus familia!

Când m-am întors de la Châtelet, mă aştepta cu buzele muşcate, albă ca varul, şi a izbucnit:

— Ei, asta e. Ai văzut?

— Ce să văd?

— Cine-i tatăl tău.

Îmi venea s-o strâng de gât. Ce cretină! Rasista! Să vorbească de Dad cu atâta dispreţ… Dar i-am scuipat şi eu o replică:

— Ştiu mai ales cine eşti tu!

Pe urmă m-am dus în camera mea, am trântit uşa şi am tras zăvorul. Nu ne-am mai vorbit.

La ce se aştepta ea? Să-i sar în braţe ca să plângă pe umărul meu? S-o tratez ca pe o victimă când eu, de fapt, o consider vinovată? S-o mângâi repetând la infinit „bărbaţii sunt nişte nenorociţi“ şi „iubirea nu există“, refrenele ei actuale?

Nu, Dad nu e un nenorocit. Dacă a plecat, a făcut-o din iubire.

Mesaje între Colombe, Julia şi Raphaëlle

COLOMBE

Fetelor, Anouchka a spus tot: tatăl ei a părăsit-o pe mama ei pentru un bărbat.

RAPHAËLLE

Ce? Pe bune?

COLOMBE

Da. Tatăl Anouchkăi şi prietenul lui trăiesc împreună de când am început noi şcoala.

RAPHAËLLE

Şi ce făcea înainte cu mama ei?

JULIA

Îi plăceau şi înainte bărbaţii, sau a avut o revelaţie?

COLOMBE

Se pare că-i o noutate. Anouchka mi-a spus că Dad nu s-a jenat să-i povestească, şi că era înfloritor, dar că singura lui tristeţe era că distruge familia şi că se îndepărtează de copii.

JULIA

Şi ea ce zice?

COLOMBE

A cerut să-i întâlnească prietenul.

RAPHAËLLE

Nu ştiu dacă eu aş fi reacţionat aşa.

JULIA

Nici eu.

COLOMBE

Ba eu, da. O fiică trebuie să vrea ca părinţii ei să fie la curent cu tot.

JULIA

Tu judeci ca şi cum ai fi părinţii părinţilor tăi.

RAPHAËLLE

Colombe are dreptate. Azi, când cuplurile se formează, se despart şi se refac altundeva, părinţii se aşteaptă la multă indulgenţă din partea copilului.

Ce sejur super am avut la Londra!

În primul rând, oraşul nu-i aşa cum îmi imaginam eu. E cu mult peste aşteptări.

Londra e un turn Babel, care, în loc să suie spre cer, s-a hotărât să coboare pe pământ, să şerpuiască pe străzi, pe bulevarde, în pieţe şi grădini. Ce forfotă! Ce agitaţie! Trotuarele sunt pline de oameni de origini diverse, de la roşcatul alb ca laptele la indianul oacheş, de la islandeza cu păr blond pai la africana creaţă, de la londonezul supt la faţă din East End la vikingul robust, fără să-i uităm pe asiatici, caucazieni, mongoli, turci, arabi, inuiţi, greci, latino-americani şi aşa mai departe, până la pigmei. Toţi vorbesc engleza, limbă suplă, cu nuanţe la fel de numeroase ca şi vorbitorii, o engleză parfumată dacă vine din Pondicherry, sacadată dacă soseşte din Sevilia, presărată cu consoane dacă provine din Berlin, nazală dacă debarcă din Statele Unite, zgomotoasă ca la căluşei dacă s-a format la Oxford.

Mama a rezervat o cameră de hotel nu chiar spaţioasă, care costa o avere: design, modernă, şic. Aveam iluzia că sunt top-model internaţional.

Nu insist asupra magazinelor pe unde m-a cărat mama ca să probeze rochii prea scurte, fiindcă, după cum se ştie, detest moda; şi mă simţeam cu atât mai puţin relaxată văzându-le pe vânzătoare, care păreau toate manechine rusoaice.

Cât despre seara de teatru, chiar că a meritat deplasarea. Am văzut o comedie muzicală formidabilă: decorurile alunecau unul dintr-altul, actriţe şi actori necunoscuţi cântau mai bine ca starurile pop, dansatorii se mişcau incredibil pe o muzică impecabilă. Aşa ceva nu vezi niciodată la Paris! Desigur, acţiunea era previzibilă, dialogurile nu erau semnate de vreun laureat Nobel – înţelegeam în mare ce bolboroseau acolo, pe scenă – şi când a căzut cortina a trebuit să recunosc că toată perfecţiunea asta nu servea decât unei comedii uşoare, destul de insipide. Englezii de azi urmăresc mai degrabă să vândă bilete, decât să descopere sau să încurajeze un nou Shakespeare care să le scrie piese ca *Romeo şi Julieta*, dar ar fi nedrept să spun că nu mi-a plăcut.

Pentru mine, miezul călătoriei a fost o seară la Dorothy, unde l-am întâlnit pe Terence.

Exact, Terence! Al Juliei… Să fie clar: n-a fost o întâmplare, aranjasem totul de la Paris. Mama nici nu şi-a dat seama.

Mă trezesc faţă-n faţă cu un tip înalt cu ochi verzi fistic, păr mai lung decât în fotografie, un pulover răscroit, tricotat rar, care-i punea în evidenţă umerii şi pieptul. Terence nu zâmbeşte niciodată din buze, ci doar din ochi. Şi când vorbeşte, emite de sub mărul lui Adam, pe la nivelul pectoralilor, adică din stomac, o voce atât de fabulos de joasă şi timbrată, în contrast cu trăsăturile lui fine, încât ai impresia că asişti la numărul unui ventriloc. Pe mine, care sunt spontană, m-a jenat; evident că are şarm şi că le tâmpeşte pe fete, şi nici eu n-am făcut excepţie.

Ne-am reperat din priviri şi pe urmă m-am fofilat printre invitaţi până am ajuns mai aproape de el – chiar în dreptul lui, împinsă de mulţimea din jur. Am stat de vorbă, numai că de data asta mi s-a părut că muzica era prea tare şi engleza mea mai puţin fluentă decât în magazine; mi se împleticea limba, trebuia să urlu, şi-mi auzeam vocea dezgustătoare, răguşită, înfundată. Am reuşit până la urmă să pronunţ numele Juliei. A ezitat un moment. I-am spus că e cea mai bună prietenă a mea. I-au strălucit ochii. S-a desprins de peretele de care se sprijinise nonşalant până atunci şi a rostit cu un zâmbet angelic:

— *Send my love to Julia, please*.

Şi a dispărut.

Eu, care nu sunt nici proastă, nici geloasă, mărturisesc că în momentul ăla mi-am invidiat prietena.

Send my love to Julia...Înţeleg acum de ce se aprinde când o interpretează pe Julieta. La întoarcere în Eurostar, lângă mama care-şi trecea în revistă, exaltată, la telefon, cumpărăturile, m-am contemplat în geamul aproape orbit de întunericul nopţii. Cine eşi tu, Raphaëlle? Încercam să văd ce efect am eu asupra celui care mă întâlneşte. I-aş fi plăcut lui Terence dacă m-ar fi cunoscut înaintea Juliei? Eram copleşită de emoţii, agitată de tot felul de gânduri ciudate, ca nişte păsări nebune într-o seară furtunoasă, care se năpustesc pe o ramură de copac, şi apoi îşi iau din nou zborul.

Mesaje între Anouchka, Colombe, Raphaëlle

RAPHAËLLE

Nu înţeleg reacţia Juliei! Când i-am transmis mesajul lui Terence, s-a supărat. De patru zile mă evită…

ANOUCHKA

Probabil că nu-i prea vine să creadă că ai dat peste Terence aşa, din senin.

COLOMBE

De altfel, nici nouă…

RAPHAËLLE

Cum? Adică nu mă credeţi?

COLOMBE

Nu.

ANOUCHKA

Nu mă pricep eu la probabilităţi, dar, având în vedere că Londra are nouă milioane de locuitori şi că tu ai stat acolo doar un weekend, aveai prea puţine şanse să-l întâlneşti pe Terence.

COLOMBE

Hai, că te cunoaştem, Raphaëlle…

RAPHAËLLE

Cum adică? Ce vreţi să ziceţi cu asta?

COLOMBE

Că nu eşti proastă şi că-ţi place la nebunie să afli secretele altora.

RAPHAËLLE

Mie?

COLOMBE

Da, ţie.

RAPHAËLLE

Mie?

ANOUCHKA

Sâmbătă pretindeai că l-ai văzut pe Dad cu prietenul lui.

RAPHAËLLE

Şi jur că-i adevărat. Am fost cu vărul meu gay, David, la o cafenea din Marais şi, când să intrăm, ei tocmai ieşeau de acolo.

ANOUCHKA

N-am afirmat că nu-i adevărat. Pur şi simplu presupun că, după cum ţi-e obiceiul, ai făcut nişte investigaţii şi te-ai dus intenţionat la cafeneaua aia.

RAPHAËLLE

Ei şi? Schimbă asta ceva? Eu nu l-am ofensat pe tatăl tău. Nu i l-am furat Juliei pe Terence. N-am spus nimic rău nici de Terence, nici de tatăl tău, nici despre prietenul lui, arată foarte bine. Ce urmăriţi voi cu procesul ăsta?

ANOUCHKA

E frumos prietenul lui tata? Pe bune?

M-am culcat cu Hugo.

Da, ştiu, nu sunt deloc coerentă, fiindcă eu îl iubesc pe Lucas, şi, oficial, sunt curtată de Mehdi.

Cu toate astea, am făcut sex cu Hugo.

N-are importanţă. Ei, de fapt, are. Prima dată are multă importanţă; dar Hugo nu are.

Pe Hugo îl cunosc de la grădiniţă. Am făcut împreună şi clasele primare, mi-e ca un frate.

Cu toate că s-a dus la un liceu tehnic, ne-am văzut tot timpul. Sigur, remarcasem că nu mai era un copilandru, are un metru optzeci şi cinci, poartă 46 la pantofi, fetele îl plac; şi bineînţeles că mi-a povestit de legăturile lui anterioare, cu Otilia, cu Stéphanie, dar în ochii mei, el tot băieţelul din trecut a rămas, şi aveam senzaţia că tocmai datorită copilăriei noastre comune n-am putea niciodată ajunge la sex.

De aceea nici nu mi-a fost teamă când l-am primit azi după-amiază în camera mea şi, lungiţi pe plapuma de puf, ne-am povestit aventurile, visurile, dorinţele, decepţiile.

Am făcut mişto unul de altul, îngăduitori, am râs, ne-am rostogolit unul peste altul. M-a sărutat pe gât. Am pufnit în semn de protest, spunându-i să fie serios, dar după aia i-am muşcat uşurel lobul urechii. Buzele i-au alunecat până la ale mele, mai întâi timide, aşa că l-am încurajat, a devenit mai îndrăzneţ şi atunci, într-o fracţiune de secundă, mi-am spus că o luăm pe o pantă scabroasă…

Era deja prea târziu.

Am râs tot timpul. Poate voiam să luăm totul în glumă, poate că hohotele astea mici, înfundate, ne legau de trecut, în timp ce avansam spre un prezent necunoscut.

Acum, gata, am făcut-o. Mi-a curs sânge, dar nu m-a durut. Hugo a fost impecabil, atent, delicat, generos, preocupat ca prima experienţă să-mi fie o amintire plăcută.

Seara, epuizată, extaziată, torceam ca o pisică la masă cu părinţii. M-au luat peste picior:

— Ce-i cu tine, Colombe? Eşti îndrăgostită?

Am rămas stupefiată auzindu-mi replica:

— Nici vorbă.

Adevărul e următorul: Nu-l iubesc pe Hugo, îl iubesc puţin pe Lucas, puţintel pe Mehdi, dar îmi place să fiu femeie.

E patru dimineaţa. Fericirea a răposat.

Fiindcă această primă dată n-a fost planificată, nici Hugo, nici eu nu ne-am gândit la măsuri de protecţie.

Mi-e frică să nu rămân însărcinată.

L-am cunoscut pe Gaspard, prietenul lui tata.

E super: atrăgător, relaxat, cu adevărat seducător. Are gură frumoasă, roşie şi rotundă. O să le placă sigur prietenelor mele.

Dad e cu totul altfel, mereu în alertă, agitat, temător, uimit, ca atunci când veghea pisoii pe care îi fătase Moumoune de Crăciun, când aveam eu zece ani.

N-a durat mult până am început toţi trei să glumim, să râdem şi masa a continuat într-o atmosferă jovială, călduroasă.

Momentul care m-a tulburat a fost la desert: Dad l-a apucat de mână pe Gaspard vrând parcă să-i amintească de o anecdotă. Au rămas aşa cel puţin treizeci de secunde. Eu am făcut o criză de apnee, de care nici nu mi-am dat seama decât în clipa când şi-au desprins mâinile şi am reînceput să respir.

Tata nu era niciodată tandru cu mama şi nici cu altcineva. Numai cu mine.

Jurnalul lui Colombe

Uf! Am scăpat! Am abordat-o pe Marie, prietena lui Augustin, care a rămas însărcinată anul trecut.

A mers imediat cu mine la cabinetul medical al liceului, unde doamna Finnois mi-a dat, fără să-mi pună întrebări, pilula de a doua zi.

Gata cu grijile! Voiam mult să fiu femeie; dar mamă, nu. Pe deasupra, o sarcină face public un lucru foarte personal; prietenele ar fi aflat ceea ce, pentru moment, ţin secret; Lucas şi Mehdi m-ar fi considerat descreierată, dar, în primul rând, în ochii părinţilor mei, bucuria pe care o simţisem ar fi fost calificată drept o imensă prostie şi libertatea mea o eroare. Deşi sexual majoră, ar fi trebuit să-mi plătesc imaturitatea suportându-le critica.

Singura prietenă căreia îi voi face confesiuni va fi Julia: ea cunoaşte senzaţiile astea.

Sunt dată peste cap: tocmai am primit un mail de la Terence.
Nu numai că-l interesează persoana mea, dar a şi reuşit să-mi descopere adresa.
Să vorbesc cu Julia despre asta? De când m-am întors de la Londra, e rece cu mine.
Dacă Terence are de la ea adresa mea, şi eu tac din gură, o să spună că sunt proastă. Sau prefăcută…
Cum să fac?
O să văd mai târziu. Până una-alta, îi răspund lui Terence.

„Romeo!… De ce eşti tu Romeo?“[10]

Rolul ăsta al Julietei mă umple de întrebări.

De ce Romeo? De ce Julieta?

Erau amândoi liberi înainte de a se îndrăgosti fulgerător unul de celălalt; acum, de când recunosc ce li s-a întâmplat, nu mai sunt liberi.

Nu-ţi alegi tu dragostea, ea te alege pe tine. Pasiunea s-a abătut asupra lor ca un virus ce contaminează o populaţie întreagă. Pasiunea le vine din afară, se infiltrează, îşi sapă culcuşul, prosperă, se dezvoltă. Ei îndură, se zbat în valurile acestei fierbinţeli, sunt în delir, îşi cedează toată fiinţa acestui flagel care-i conduce în pragul morţii.

Romeo şi Julieta, numită piesă romantică, este de fapt un raport clinic, procesul-verbal al unei patologii, în care eu sunt încarnarea pacientei numărul unu.

Chiar că mă întreb dacă nu cumva m-am grăbit să iau rolul ăsta ca să mă imunizez: pe măsură ce înaintez, voi produce tot mai mulţi anticorpi. Încă puţin efort şi voi fi vaccinată contra iubirii.

Ce mult am suferit vara asta din cauza lui Terence! Am suferit pentru că mă obsedează. Am suferit fiindcă am fost permanent în căutarea calmului pe care-l emana trupul lui, dar pe care nu mi-l putea oferi. Cu cât se arăta mai binevoitor, mai nerăbdător, mai tandru, cu atât mă distanţam eu mai mult, încordată, agasată, smintită, obsedată, intoxicată. Ceea ce ar fi trebuit să-mi vindece frustrarea mi-o exacerba.

Mă duc la vale! De când mă ştiu, m-am crezut cu totul specială şi când colo, în faţa lui, am descoperit că sunt o oarecare. O fată ca toate celelalte. La fel de proastă ca restul turmei. De fapt, şi mai proastă…

Din pricina asta, pe cât l-am iubit, pe atât l-am detestat. Terence a fost o încântare şi în acelaşi timp revelaţia înfiorătoare a mediocrităţii mele.

Şi când mă gândesc că azi Raphaëlle se visează cu el…

Draga mea Raphaëlle, să ştii că lumea e plină de mii, de milioane de băieţi ca Terence, şi asta pentru că noi, fetele, îi creăm, şi permitem ca bacteria unei priviri să intre în noi; pe urmă, boala îşi urmează cursul, ne pierdem minţile, îl împodobim pe băiat cu tot felul de calităţi sau lauri şi ne convingem că fericirea, salvarea noastră trece prin braţele lui.

„Romeo!… De ce eşti tu Romeo?“

Pentru că o Julietă ştie să-l inventeze pe Romeo.

---

10 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul II, scena 2.

Da, sunt nedreaptă, dar nu pot să mă stăpânesc: o atac pe mama pe toate fronturile.

Nu trece o zi fără scene urâte rău şi confruntări aprige.

Mi-a reproşat că m-am întâlnit cu prietenul lui Dad. Am ripostat:

— Dad e tatăl meu şi va fi întotdeauna tatăl meu. Deci mă interesează viaţa lui.

— Fals. Vrei pur şi simplu să rămâi fetiţa lui iubită.

— Şi tu de ce n-ai căutat să rămâi soţia lui iubită?

— Poate că n-ai remarcat, Anouchka, dar amanta tatălui tău e un bărbat. Există rivali contra cărora n-ai cum să lupţi.

— Nu sunt de acord ! Poate cu atât mai mult ai fi putut să fii în continuare soţia lui iubită.

— Ce-ţi imaginezi tu? Un menaj în trei?

— Îmi imaginez că nu erai obligată să-i strici viaţa forţându-l să iasă de aici ca să respire în altă parte. În ultimii ani, Dad devenise un fel de mort ambulant. Dacă l-ai fi revăzut împreună cu mine acum câteva zile, ai fi constatat ce destins e, întinerit, într-o formă excelentă. Tu niciodată nu l-ai văzut aşa.

— Anouchka, termină! Nici un cuvânt în plus sau te strâng de gât.

— Dad străluceşte fiindcă e îndrăgostit. Auzi ce spun? E îndrăgostit! Şi uită-te la tine, da, uită-te la tine: oricine pricepe că tu nu eşti.

În loc să mă omoare, a plecat plângând şi s-a baricadat în camera ei. Când am trecut pe lângă fratele meu şi l-am văzut că se strâmbă la mine, am recunoscut, mersesem prea departe, dar răul era deja făcut.

Ar fi trebuit să-i explic mai senină ce părere am. Noi, adolescenţii, înţelegem de la adulţi că orice sentiment seacă. Mama dă impresia că, de îndată ce o relaţie se destramă, iubirea expiră, că nu rămâne decât o deziluzie cu iz de ură. În schimb, Dad îmi demonstrează că atunci când moare o pasiune, se naşte o alta. Mă autorizează să cred în iubire, chiar dacă iubirea se fracţionează sau se metamorfozează.

Îi povesteam toate astea la telefon lui Dad, dar m-a muştruluit:

— Anouchka, asta-i perspectiva din care vezi tu lucrurile. Tragi concluzii egoiste din ce ni se întâmplă nouă în loc să înţelegi suferinţa mamei tale.

— La ea, sursa suferinţei e amorul propriu, nu iubirea. Îi e ciudă că şi-a pierdut demnitatea.

— Ce ştii tu?

— Dar tu?

Dad, simţindu-se vinovat că ne părăsise – şi că e fericit – caută să facă pe nobilul: îşi asumă o mulţime de greşeli şi mamei îi atribuie mii de virtuţi.

Am vorbit despre asta cu fetele: ce extravaganţă, divorţul! Cel care pleacă vede mii de calităţi în fiinţa care l-a pus pe fugă, pe când cel care refuză despărţirea explică lumii întregi că trăia cu un monstru.

Nu mi le vede nimeni, dar mi-au crescut pe spate două aripi şi, graţie lor, plutesc deasupra muritorilor de rând.

Terence nu-mi mai dă pace.

Ne scriem zilnic – nu, ce vorbesc eu?, de mai multe ori pe zi. Paris-Londra, Londra-Paris.

Mi se evaporă dilema iniţială: Terence mă conjură să nu-i spun absolut nimic Juliei despre corespondenţa noastră.

M-am supus. Cu atât mai bine, de altfel, fiindcă Julia s-a făcut iar drăgălaşă.

Pentru moment, se ţese o prietenie între mine şi Terence, o prietenie fără echivoc, dar n-am de gând să trec pragul spre etapele afecţiunii până nu-i cer să elucideze legătura cu Julia. Nu fur eu prietenii altora.

P.S. Un detaliu crunt. Terence mi-a cerut „o poză frumoasă de-a mea“. Ce calamitate! Am poze, dar una *frumoasă*? Aşa că, în loc să pierdem patru ore sorbind o ciocolată la Balmoral, le-am convins pe fete să improvizăm „o după-masă de fotomodel“. Ţoale de lux, machiaj, fotografii. Ce grozav ne-am distrat, şi am fost, fiecare pe rând, ba manechin, ba fotograf. Detaliul crunt? Cea mai bună fotografie cu mine mi-a făcut-o Julia. Când i-am trimis-o lui Terence, am primit cinşpe rânduri de complimente. Sunt perversă dacă m-am bucurat? Nu-mi pasă…

„Dacă rupi prietenia cu mine, n-a fost prietenie adevărată.“

Avea dreptate bătrânul Aristotel! În secolul patru înainte de Cristos, grecii n-aveau Internet, îşi foloseau creierul.

Mândră de ce descoperisem, le-am propus fetelor să medităm asupra acestui citat, dar ele au ricoşat şi l-au aplicat iubirii.

„Dacă nu mă mai iubeşti, nu m-ai iubit niciodată.“

Am făcut pe urmă inventarul cuplurilor din familiile noastre, părinţi, bunici, ca să reperăm iubirile incoruptibile. Slabă recoltă!

La categoria părinţi, inutil să mai insistăm: ultimii care rezistaseră, părinţii Anouchkăi, tocmai s-au despărţit.

Cât despre generaţia anterioară, lucrurile sunt mai complexe. Multe văduve, câteva divorţuri. Numai Raphaëlle are un bunic, încă alături de bunică, dar bunica suferă de ani de zile de Alzheimer, nu mai recunoaşte pe nimeni, nu scoate o vorbă, şi bunicul are grijă de ea.

— Ce fantastic! a exclamat Anouchka.

— Da, a răspuns Raphaëlle, dar de acolo până la a-i contabiliza în categoria cuplurilor durabile… Bunicii nu i-au mai rămas decât fragmente de conştienţă, nu-şi mai aminteşte nimic, nu mai exprimă sentimente.

— Nu îndrăzneam să-ţi spun şi eu asta, a confirmat cu tărie Julia. Bunica ta e acum în altă parte… Şi ce ne dovedeşte nouă că bunicul n-ar fi părăsit-o dacă nu avea răspunderea s-o îngrijească?

— Cei mai mulţi bărbaţi îşi iau câmpii în situaţii din astea, am afirmat eu cu gândul la prietenele mamei care, după un cancer de sân, s-au trezit că le dispare tovarăşul de viaţă.

— Aveţi dreptate, ne-a asigurat Raphaëlle. Bunicul a rămas pe loc, dar a făcut asta din dragoste, sau din datorie? Pe vremea lor, mariajul impunea un angajament moral indisolubil.

Pe scurt, n-am găsit nici un cuplu constant fără rezerve. Spălatul vaselor e moartea iubirii.

Eram de-a dreptul descumpănite. Julia a spus că ea o să cultive pesimismul, eu că nu resping ideea mai multor relaţii amoroase, Raphaëlle s-a înroşit – nesigură; numai Anouchka refuză să-şi piardă curajul: ne-a asigurat că va reuşi acolo unde au eşuat părinţii ei.

Care din noi patru va avea parte de fericire?

Ca să ne gândim la altceva, am urcat la Raphaëlle în pod, unde e improvizată o sală de proiecţie, am ales o comedie romantică superpuerilă pe care o mai văzusem deja de şase ori, ne-am pregătit o cutie de batiste de hârtie şi am pornit pe calea voluptăţii lacrimilor. Ştiam că filmul era o ţesătură de minciuni, dar nouă ne plac ţesăturile astea.

L-am implorat pe Terence să-mi descrie relaţia lui cu Julia. Şi iată ce mi-a răspuns:

— Relaţia mea cu Julia va fi ce vei decide tu să fie.

Am refuzat imediat să-mi asum această responsabilitate.

Terence a insistat:

— Tu eşti cea care va decide.

— Nici gând. Nu-mi trădez prietena.

— Am iubit-o pe Julia în vara asta. Cu toate astea, de când te-am cunoscut pe tine, încerc să mă analizez: n-a fost oare un capriciu de vacanţă?

— Eşti sigur?

— Tu hotărăşti.

— Nu, tu.

— Ba tu!

— Hai să terminăm, Terence. Dacă tu mă laşi pe mine să decid înseamnă că tu deja ai decis.

— Aşa crezi?

— Da.

— Dar tu ce decizi?

— Te iubesc.

— Şi eu.

O observ la cantină, la gustarea de după-amiază, la cafenea. Se uită fix la ce şi-a ales, agită tacâmurile în farfurie ca să dea impresia că mănâncă, pe urmă le dă altora să termine ce i-a rămas.

Anouchka slăbeşte.

Adineauri, la Balmoral, când sfărâma pe furiş un biscuit şi-i dădea drumul sub scaun, i-am atras atenţia. A negat cu înverşunare, şi mi-a adus la cunoştinţă că nu mai suntem prietene.

Am implorat-o pe Colombe să mă ierte.

Cum văd că-i pasă cuiva de soarta mea, îmi arăt colţii!

Dad m-a liniştit. După ce m-am certat cu Colombe, am zbughit-o la el – la Gaspard – şi m-a podidit plânsul.

Ne-am retras în camera lui şi am vorbit despre cum mă comport. Mi-a explicat că refuz mâncarea, fiindcă vreau să rămân copil, din ură faţă de oamenii mari, din frică de sexualitate, dar că pot să ajung eu şi la treizeci de kilograme că tot n-o să mai am niciodată zece ani şi nici n-o să-mi văd părinţii din nou împreună. Trebuie să mă hrănesc, să mă dezvolt, să cresc, să mă cunosc mai bine. Mă aşteaptă multe lucruri bune în viitor, mai bune decât am avut înainte.

Apoi am luat cina toţi trei – tata a sunat-o pe mama s-o anunţe, dar ea n-a scos o vorbă la capătul celălalt al firului: cordială ca un buldog. Pe urmă ne-am uitat la o operă pe ecranul lor imens din apartament.

Mi-ar plăcea să stau cu Dad şi Gaspard.

Mesaje între Colombe, Raphaëlle, Julia şi Anouchka.

COLOMBE

Fetelor, m-a sunat acum Marie: e însărcinată.

JULIA

Marie, prietena lui Augustin?

COLOMBE

Da! E la a doua sarcină.

JULIA

Şi te sună pe tine! De ce?

COLOMBE

Julia, nu despre asta vorbim. Eu vă spun că la ora asta Marie are din nou un bebeluş în burtă.

RAPHAËLLE

Nu ia pilule?

COLOMBE

Nu, Augustin se protejează.

JULIA

Ce să spun, le ştii pe toate.

COLOMBE

Am întrebat-o.

RAPHAËLLE

E scandalos că are încredere în Augustin după incidentul de anul trecut. Face colecţie de avorturi, sau ce vrea?

COLOMBE

Mi se pare că n-ai pic de milă.

RAPHAËLLE

Eu nu admit să-ţi pierzi autocontrolul.

JULIA

O să vezi tu când ţi-o veni rândul.

RAPHAËLLE

Nu-i OK ce spui.

ANOUCHKA

Hai, fetelor, terminaţi cu cearta! Ce putem face pentru Marie?

COLOMBE

S-o sprijinim.

RAPHAËLLE

Şi Augustin? El cum a reacţionat?

COLOMBE

Când Marie i-a anunţat necazul ăsta şi ora internării la spital, Augustin şi-a luat casca, s-a suit pe Vespa şi a-ntins-o.

ANOUCHKA

Cred că moare de ruşine.

RAPHAËLLE

Bineînţeles! Fetelor, ne vedem la Balmoral peste o oră şi să mai vorbim?

COLOMBE

Da!

ANOUCHKA

Hai!

JULIA

Înseamnă că Augustin nu vine la repetiţii vineri?

Jurnalul lui Colombe

Lucrurile se complică…

Mehdi e tot mai îndrăzneţ şi insistenţele lui îmi fac plăcere.

De când e la Bruxelles, Lucas parcă presimte un pericol şi mesajele lui sunt din ce în ce mai afectuoase.

Ce să fac?

Nu-mi pasă. De când m-a iniţiat Hugo, sunt pregătită! C-o să fie Lucas sau Mehdi, tot aia e: sunt pregătită…

Nu ştiu ce vreau, dar de obligat n-o să mă oblige nimeni.

Nici un semn de viaţă de la Augustin.

Rău a făcut că s-a eclipsat, pentru că tot liceul dă vina pe el – de la profesori la elevi şi părinţi – fără ca el să se poată apăra; toţi spun că e un derbedeu, un seducător, un egoist, un macho idiot, ca să las la o parte versiunile mai vulgare. „Să fii castă precum gheaţa, neprihănită precum zăpada, tot nu vei scăpa de bârfeală.[11]“

E drept, când o vezi pe Marie, firavă, cu chipul ei de înger şi păr blond-alburiu, cu încheieturile mâinilor şi gleznele mai subţiri decât ale unui copilaş, traversând culoarele liceului singură, cu ochii umezi, pierdută, îţi vine să-i tragi una nenorocitului care trimite la spital o asemenea fiinţă plăpândă pentru un al doilea avort.

„Asemeni patimi oarbe n-au norocul / Să ţină mult: Ca pulberea şi focul / Se mistuie-n întâia sărutare.“[12]

Unde s-a pitit? După ce s-a despărţit de Marie, Augustin s-a întors acasă, unde-l aşteptau, furioşi, părinţii. Îi informaseră deja părinţii lui Marie şi îi împroşcaseră cu o droaie de insulte. Atunci, Augustin s-a suit pe scuterul Vespa şi a apăsat pe acceleraţie. Pe urmă, nici un semn nimănui, doar lui Marie, cu scuze şi declaraţii de iubire.

A fost în fond o manevră foarte bună, fiindcă părinţii lui îşi fac acum sânge rău în loc să bombăne. De îndată ce Augustin îşi va face apariţia, părinţii lui vor şterge totul cu buretele şi-l vor primi cu braţele deschise. E bine de reţinut, în caz că…

Îmi place că mă adoră. Mi se pare captivant să-i arăt că am ce doreşte şi pe urmă să-l refuz. Mă fascinează să simt atracţia, dar nu şi nevoia. Savurez faptul că-l domin ca o regină.

Şi în acelaşi timp – e de necrezut – Lucas mă anunţă de la Bruxelles că se desparte de Vanessa. Nici nu ştiu ce să cred: face pasul ăsta pentru că antenele lui au captat ce simt eu? Vrea oare să-mi aducă aminte că nu sunt îndrăgostită de Mehdi? Insinuează că vrea să mă păstrez pentru el? Sau e doar o coincidenţă?

Starea asta de confuzie are şi o parte bună: n-am sărit în tavan de fericire, i-am trimis doar un mesaj laconic în care mă interesam ce mai fac şi unul, şi altul după şocul rupturii. Mai detaşat nici că se putea.

Oricum, m-am bucurat toată săptămâna de câte ori treceam pe lângă idioată şi o vedeam frământându-se. „Deci lasă jalea, care-i o dovadă / De multă dragoste, prea multă jale / Arată însă o minte cam neroadă“[13], ar spune Julia – sau Shakespeare.

Puţinul timp de care dispun i l-am acordat lui Marie. A uitat de avort, îşi face griji exclusiv în legătură cu Augustin, pe care nu reuşeşte să-l vadă, care nu-i răspunde la mesaje decât în două cuvinte, mereu aceleaşi: „Te iubesc“.

Unde trebuie căutată nebunia lui Augustin: în incendiu, sau în iubire?

Ambele au făcut ravagii.

Totuşi! N-o să fie alături de ea mâine când i se face operaţia. Şi, pentru că Marie a respins ajutorul părinţilor care l-au făcut pe Augustin pramatie, persoana care merge cu ea s-o ţină de mână va fi Colombe.

Mi se pare ciudată apropierea asta între Colombe şi Marie… mă întreb care-i secretul.

Azi-dimineaţă i-am scris lui Augustin să ştie că nu-l judec şi că mă poate considera prietenă. Până acum, nici un răspuns.

De ce i-oi fi scris?

Nu suport unanimitatea împotriva cuiva, asta îmi trezeşte spiritul de contradicţie. Când i-am împărtăşit

gândul ăsta Anouchkăi, mi-a spus că aşa ceva prezice o vocaţie de avocat. „Sau de criminală!“ am replicat.

Îmi place mult de Augustin, sau mai degrabă unele detalii: zâmbetul, mâinile lui puternice, sprâncenele fenomenal arcuite şi, trebuie să mărturisesc, abdomenul lui plat, sau mai mult decât plat, de parcă buricul ar fi prins de pe coloana vertebrală. În schimb, are umerii căzuţi, dar n-are importanţă… Scobitura din josul torsului mi se pare foarte sexy.

Vreau tare mult să vină înapoi la repetiţii. Cum s-o fac eu pe Julieta dacă mi-l iau pe Romeo?

---

11 *Hamlet*, actul III, scena 1, traducere de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu, în William Shakespeare, Teatru, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964.
12 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul II, scena 6.
13 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul III, scena 5.

Ce nasol! Părinţii mei sunt deprimaţi! Eu umblu brambura, fără rost, sunt o dezamăgire. Şi, cum nu mă interesează produsul naţional brut al Camerunului, diviziunea celulară directă şi nici modul conjuctiv din germană, exprimat în franceză fie prin subjonctiv, fie prin condiţional, mi-am lepădat penajul de elevă desăvârşită care vine acasă cu cele mai bune note din clasă. De două săptămâni încoace, mi-a luat-o înainte Julia, şi o concurez pe Colombe la note slabe.

Mi-era teamă ca nu cumva să ratez aşa ceva…

Ce?

Să mă simt vrăjită. Să nu mă mai pot concentra. Să mi se pară că totul e zadarnic şi inutil în afară de prietenul meu. I-am dat papucii lui Raphaëlle cea de dinainte. Fata perfectă s-a evaporat şi i-a dat locul unei fete normale.

Mă simt din ce în ce mai femeie.

Mulţumesc, Terence.

Lucrul care mă irită cel mai tare este că mi-e imposibil să vorbesc despre el cu Colombe sau cu Anouchka. Dacă le-aş spune de relaţia noastră, de mailurile noastre, într-un cuvânt, de iubirea noastră, ar fi indignate şi s-ar duce direct la Julia să-i toarne absolut tot.

Cu toate astea, am convingerea că n-am furat pe nimeni nimănui. Terence se îndepărtase de Julia înainte de sosirea mea, mi-a jurat asta. Când îl rog să lămurească situaţia, îmi promite, dar mai spune că trebuie să-i dăm timp Juliei să se vindece.

De altfel, Julia e foarte bizară… După ce ne-a servit bomba că s-a culcat cu Terence, se comportă ca şi cum sunt permanent în contact şi că, deşi la distanţă, relaţia lor se consolidează. În condiţii normale, aş fi pornit iar o mică anchetă ca să storc nişte informaţii sau unele mărturisiri; dar în situaţia de faţă, e mai prudent să stau în banca mea.

O iubire clandestină e chinuitoare, fiindcă din clipă-n clipă îţi vine să chiui de fericire să te-audă toată lumea.

Mulţumesc, Terence, mi-ai schimbat sângele care-mi curge în vine. Sunt nebună de fericire.

Mesaje între Colombe, Julia, Raphaëlle, Anouchka

COLOMBE

Nu-mi vine să cred, fetelor: Augustin a dat foc unui service!

JULIA

Ce?

COLOMBE

Noaptea trecută, a turnat benzină la un service Renault din Rueil[14], a aruncat un chibrit aprins şi s-a aşezat pe o bancă. Nu s-a mişcat de acolo până au sosit pompierii. Era prea târziu ca să poată fi salvate clădirea şi maşinile, deja carbonizate. Pagubele sunt evaluate la patru milioane.

ANOUCHKA

Şi el unde e acum?

COLOMBE

La poliţie. În timp ce unul din pompieri se lupta cu flăcările şi i-a cerut să se îndepărteze de foc, el a răspuns că-şi admiră opera. Atunci, căpitanul echipei l-a dat imediat pe mâna poliţiei. Augustin a recunoscut că e autorul atentatului. L-au arestat.

RAPHAËLLE

Nu pricep. Augustin piroman? Augustin să facă aşa ceva? Nu-l credeam agresiv.

COLOMBE

Nici eu.

ANOUCHKA

Nici eu.

JULIA

Colombe, tu de unde ştii?

COLOMBE

De la Marie… E la pământ. Parcă ar fi vorba de un alt Augustin, nu de cel pe care-l ştie ea.

---

14 Orăşel în apropiere de Paris.

În orice persoană apropiată se ascunde un străin gata să iasă la iveală.

Din tata a ieşit la suprafaţă un tip căruia îi plac bărbaţii. Din mama, o scorpie. Din Augustin, un delincvent. Te bagă-n sperieţi…

Mă-ntreb cu groază ce-o să iasă din mine într-o bună zi.

Fiecare crede că se cunoaşte foarte bine şi, când colo, nu distinge decât o siluetă în depărtare. Şi constată că apropierea e periculoasă. Aparenţa şi istoria noastră anterioară constituie paravanul în spatele căruia se ascunde necunoscutul.

Eu speram că maturizându-mă voi ajunge să fiu eu însămi. Dar dacă voi deveni altcineva?

Deşi la distanţă, am cules împreună cu Terence informaţii despre cazuri de tineri care s-au dedat la crime spectaculoase, furturi, incendii, chiar masacre cu arme de foc, în Statele Unite sau în Norvegia…

Nici unul din cazurile cercetate de noi nu corespunde cu situaţia lui Augustin. El nu are convingeri politice, nu frecventează grupări extremiste; nu e nici marginalizat şi nici izolat, fiind de trei ani cu Marie.

E de neconceput. Absurd. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva.

Augustin n-o să facă închisoare. E la 17 ani încă minor, ar trebui să-l trimită la o casă de corecţie. Chestia ciudată e că Augustin nu neagă nimic: îşi asumă răspunderea.

Nu e nimic ciudat că Augustin a recunoscut fapta, tocmai asta-i cheia.
Nimeni în afara de mine nu-i înţelege gestul.
Să le spun asta şi fetelor?

Jurnalul Anouchkăi

Mamăă! Am un tată gay, o prietenă gravidă, un prieten în arest, colegi care bagă droguri sau alcool în fiecare sâmbătă, şi pe mine mă ceartă mama că mi-am făcut o pată pe blugi. Să te împuşti, nu alta. N-o să-mi întemeiez niciodată o familie…

Săptămână complicată. Am avut sentimentul că sunt mai multe persoane, nu una singură.

I-am cedat lui Mehdi. Am profitat că tata şi mama mea vitregă au dormitorul la etaj şi că la ora unşpe pică amândoi de oboseală ca toţi moşii. I-am dat drumul în casă lui Mehdi şi am fost împreună nopţile.

Prima dimineaţă, după ce l-am expediat pe Mehdi, mi-am pus cel mai spălăcit T-shirt, mi-am acentuat cearcănele şi am apărut cu părul ciufulit smiorcăindu-mă că sunt terminată. Părinţii nu numai că mi-au înghiţit minciuna, dar li s-a făcut milă de mine şi mi-au spus categoric să stau acasă şi să mă odihnesc. Mai mare râsul…

În schimb, la liceu, mai mult de câteva ore n-am putut, nici eu nici Mehdi, să ascundem adevărul. Fetele bănuiau ele ceva – în frunte cu Julia, şi vestea a circulat prin şcoală mai repede decât un neutron într-un accelerator de particule; se vede că tocesc la fizică, nu? Să ne înţelegem, Mehdi nu ia premiul întâi de frumuseţe, dar toată lumea e de acord că are şarm – inclusiv eu, şi că e viril – inclusiv eu ! Şi oricum, strigă-n gura mare că sunt super.

Îmi place teribil relaţia cu Mehdi pentru că o am sub control. Mă atrage, dar nu prea tare, sunt convinsă că nu-i ajunge nici la degetul mic lui Lucas şi mă stăpânesc în prezenţa lui, în timp ce el e nebun după mine, ameţit, exaltat, fără oprelişte. Mi-a şi leşinat în braţe de emoţie. Am tras o frică! Dar ce tare! Un uriaş ca el să fie doborât de o femeie plăpândă ca mine…

În afară de părinţi, Augustin m-a acceptat numai pe mine la vorbitor. E clar că n-o să-i spun lui Marie.

De ce favoarea asta? Îmi citise mesajul.

Când Marie a rămas a doua oară însărcinată, lumea l-a învinuit pe Augustin: cum de-a putut să se gândească numai la plăcerea lui şi să-şi neglijeze în asemenea măsură partenera încât s-o lase gravidă? Dar nu fusese un accident. Augustin chiar voia să aibă un copil cu Marie. Avea nevoie de o naştere care să alunge blestemul ce pluteşte asupra familiei lui.

El a mai avut două surori, dar amândouă au murit la vârstă fragedă de o boală ereditară, care pe el l-a cruţat, şi a rămas copil unic.

Augustin vrea să celebreze viaţa, simte nevoia să întoarcă roata fatalităţii, voia un copil care să sfinţească legătura lui cu Marie. Cum de nu şi-au dat seama apropiaţii lui de lucrul ăsta?

Acuzat, Augustin n-a spus nimic. Până la urmă, resentimentul părinţilor i-a zdrobit inima. A dat foc unui service ca un mesaj pentru cei care-l condamnau: „Mă faceţi lichea? Aveţi dreptate: sunt o lichea şi o să vă demonstrez“. Prefera să confirme părerea proastă pe care şi-o făcuse lumea despre el decât să-şi dezvăluie intimitatea, frământările. În fond, s-a pus la adăpost.

În ultimele minute ale întrevederii noastre, m-a întrebat cum de ghicisem. I-am răspuns că avusesem intuiţia asta la teatru, în timpul repetiţiilor, când mă uitam la mâinile lui: nu erau mâinile unui iubit, erau mâini de tată.

Când a auzit cuvântul *tată*, a izbucnit în plâns. E teribil să vezi cum un trup mare, chinuit de gânduri, e zdruncinat de lacrimi… Tocmai încercam să-l consolez cu nişte vorbe insipide, când agenta de pază mi-a spus că vizita s-a terminat. M-a condus la ieşire mormăind stupefiată: „Cum aţi reuşit să-l readuceţi la normal? E prima oară când plânge“.

În drum spre liceu, în autobuz, m-am felicitat că n-am dezvăluit adevărul despre perspicacitatea mea: cu un an în urmă, citisem teza în care Augustin îşi povestea copilăria.

Dar profesorul o citise şi el, părinţii lui Augustin de asemenea… Nu-şi mai aminteau că lucrarea fusese recompensată cu un 18?[15]

---

15 În Franţa, elevii primesc note între 0 şi 20. Se spune, în glumă, că 20 este pentru Dumnezeu, iar 19 pentru profesor; aşadar, 18 este o notă excepţională.

Dezastru! La sfârşitul săptămânii viitoare, Julia pleacă la Londra să se vadă cu Terence. Pe moment, mi s-a părut ceva imposibil, Terence aparţinând vieţii mele paralele, trăită într-o altă galaxie decât cea în care mă văd cu Julia, aşa că n-am suflat o vorbă. S-ar fi zis că nici nu auzisem.

Când am ajuns acasă, l-am întrebat pe Terence dacă ştia de vizita asta, şi de cât timp.

— De două zile, mi-a spus.

La aceeaşi întrebare, Julia mi-a răspuns:

— De trei luni.

Acum trei luni a început relaţia noastră! Mă simt prinsă în capcană.

Cine minte? Cine spune adevărul?

Balmoral, cafeneaua noastră, e pentru mine a doua casă, o casă veselă, zgomotoasă, dezordonată, pe care o împart cu prietenele şi prietenii mei. Cei care servesc ne cunosc bine, ne spun pe nume şi fac glume când trec printre mese. Ei sunt părinţii grupului nostru, aşa-i văd eu, nişte părinţi devotaţi, mereu disponibili, nicicând incomodaţi de ţigările noastre, de ciondăneli, de pălăvrăgelile şi râsetele noastre isterice. Nişte părinţi pe care-i răsplătim cu vreo doi-trei euro.

De cele mai multe ori terasa e a noastră, şi-i lăsăm pe adulţi să se înghesuie înăuntru. Indiferent de anotimp, avem la dispoziţie câte scaune dorim. Dacă plouă, ne apără copertina, dacă e frig, avem arzătoare.

Cu excepţia momentului când scriu pagina asta, cafeneaua e plină de lume, prieteni, prietene, dar acum, luni dimineaţă, la ora nouă, fiind scutită de ora de gimnastică, stau cu un milkshake alături şi am impresia că sunt o bătrână care vizitează un loc al copilăriei: pereţii au rămas aceiaşi, mobilele, obiectele, culorile, la fel, dar lipseşte ambianţa; numai fantomele stau la mese goale sorbindu-şi băutura din pahare. Un neant…

Mă trec fiorii.

Îmi răsfoiesc jurnalul şi descopăr că una dintre previziunile mele s-a adeverit: prevăzusem că după Julia Colombe o „s-o facă prima oară“. Tocmai a făcut-o cu Mehdi.

Şi, conform aceleiaşi previziuni, acum e rândul meu.

Doamne Dumnezeule, ce departe mai sunt! Despărţirea părinţilor mei m-a dat peste cap, povestea cu Augustin şi Marie la fel, nici n-am avut răgaz să deschid bine ochii şi să văd dacă ar fi prin preajmă vreun băiat care…

Ei, aceasta este întrebarea: trebuie să aleg unul care-mi place, sau unul care mă place?

Nici Raphaëlle nu pare să fi făcut mari progrese… aşa că mai am şanse să le ajung din urmă…

Înainte să plece la Londra, Julia l-a întrebat vineri pe domnul Palanquin dacă n-am putea salva spectacolul revenind la ideea iniţială:

— Propun să ia Raphaëlle rolul lui Romeo.

Băieţii au aprobat în cor şi domnul Palanquin s-a întors spre mine:

— Te simţi capabilă, Raphaëlle? I-am încredinţat luminile lui Sébastien, asistentul tău.

Dacă mă simt capabilă? Să fac ce? Să-i recit versuri de amor Juliei, pe care o urăsc fiindcă o să-l vadă pe Terence şi o să-ncerce să mi-l sufle?

S-o sărut, să mă lungesc lângă ea ca să visăm împreună la acelaş băiat? Un singur lucru aş putea face cu bucurie: să mă strecor la recuzite şi, în fiola aurită, să vărs nişte otravă.

Mi-am dat imediat seama de ipocrizia mea. Doream atât de mult să nu se prindă nimeni de oribilităţile care-mi poluau mintea, că am răspuns:

— Da, sigur că da.

Fir-ar să fie! Exact invers decât ce simţeam.

Mi-am revenit imediat şi am rectificat:

— Vă rog să-mi acordaţi puţin timp de gândire peste weekend, să văd cât timp îmi cere munca asta. Se apropie bacul de franceză.

Domnul Palanquin a consimţit; şi pe faţa Juliei am observat o grimasă neobişnuită.

La ora asta, s-a întâlnit deja cu Terence. El mi-a promis că termină cu Julia. Aştept un mesaj. Stau cu ochii lipiţi de ecranul mobilului.

Vrea să aibă chiar tot? Şi pe Terence, şi rolul Julietei? Ce aroganţă… Când mă gândesc că, o vreme, Julia a fost cea mai bună prietenă a mea!

Pe măsură ce trece timpul, oamenii îmi par tot mai opaci. Cel mai de treabă băiat din lume, Augustin, se dovedeşte un vandal; Raphaëlle e crispată când o rog să-mi spună şi mie dacă-i place de cineva; Julia s-a izolat în turnul ei de fildeş; numai Anouchka e complet lipsită de mistere. Dacă mă gândesc bine, aproape că-mi vine să-i reproşez chestia asta.

Şi eu?

Eu trec neobservată. Nu mă înţeleg.

De două săptămâni, tot ce mă atrăgea la Mehdi mă dezgustă acum. Preţuirea lui faţă de mine, adoraţia, pasiunea asta necondiţionată, toate mă calcă pe nervi. Şi zâmbetul lui perpetuu, genele lungi de fată, buzele lui mai cărnoase decât ale mele… nu demult le găseam formidabile, acum mi se par ridicole. Vreau puţină demnitate! Un pic de caracter, ce Dumnezeu! Vreau un bărbat ca lumea, nu unul care se face preş în faţa mea. Ce folos că e bine făcut, păros, dur, dacă în intimitate se ţine de mine ca un scai?

Nu mă mai atrage să-l domin; mă plictiseşte. Ajutor! Asta-i tot? Doar aşa arată relaţia între o fată şi un băiat? Nu-i mai palpitant? Mi-aş dori ca povestea noastră să fie dificilă, plină de capcane, de blocaje, de răsturnări de situaţii, de viclenii, de despărţiri şi recuceriri. Ambiţia mea e să trăiesc o istorie cu episoade variate. În schimb, noi bâjbâim într-o stare de pseudofericire.

— Tu nu eşti niciodată mulţumită, a fost replica Anouchkăi.

Ba sunt, dar nu mă mulţumesc cu puţin.

A apărut o rază de soare în negura furtunii: o să-l văd pe Lucas sâmbătă seara la ziua lui Oscar; deci prima oară de când e celibatar…

Mi-am ieşit din minţi.

Nici un semn de viaţă de la Terence, cu toate mesajele pe care i le-am trimis – mi-am interzis să le număr. Impulsiv, i-am trimis un sms Juliei, de genul: „Hei, e mişto weekendul tău la Londra?“ Nici ea n-a răspuns.

Prevăd doar rele.

E o învălmăşeală teribilă în creierul meu. Ideile mi se răvăşesc, fac stânga-mprejur, haosul se instalează. Era cât pe ce să-i scriu Juliei: „Te previn: Dacă te atingi de Terence, să-ţi pui pofta-n cui, n-am să-l fac pe Romeo“. Ameninţarea asta mă ungea pe suflet, fiindcă se ştie că-n ochii ei nimic nu-i mai important decât *Romeo şi Julieta*, dar m-am abţinut; nu trebuie să afle că-l cunosc pe Terence. Nu trebuie să mă iau de Julia. Şi pe Terence cum l-aş putea ameninţa? De ce anume să-l privez? De nimic, în afară de persoana mea… Dar mă vrea? Aceasta-i întrebarea din acest weekend.

Imposibil să merg la ziua lui Oscar, stric atmosfera. Păcat, tocmai când printre colegii de la Marivaux apare şi Lucas de la Bruxelles.

Mă încearcă nostalgia. Oscar, Lucas, colegii, noi patru, Julia, Colombe, Anouchka, Raphaëlle, uniţi ca nişte muşchetari.

Armonia asta o distruge, de unul singur, Terence.

Până nu demult, eram liberă şi mă distram. În seara asta, plâng, tun şi fulger, turbez de furie. Băiatul ăsta îmi dă crize de epilepsie, mă condamnă la închisoare.

Şi totuşi, dacă-mi va da de înţeles repede că a trimis-o la plimbare pe Julia, îi voi întinde iar mâinile să-mi pună cătuşele.

Jurnalul Anouchkăi

Ce intrigantă! Ieri-seară, la ziua lui Oscar, Colombe n-a găsit ceva mai bun de făcut decât să iasă pe balcon şi să-l sărute pe Lucas.

Nu ştiu cine i-a văzut, dar absolult toţi invitaţii au aflat imediat. De altfel, la scurt timp după aia au fost reperaţi în aceeaşi poziţie, în fundul garderobei.

Mehdi o să afle şi el, deoarece Colombe nu are doar prieteni, şi Mehdi are o mulţime. O să-l usture…

Ce urmăreşte Colombe? De când nu mai e virgină, ţine neapărat să fie a tuturor?

Mi-e ruşine cu aşa o prietenă.

În afară de asta, am cunoscut un băiat din terminală, care nu s-a uitat de sus la mine pentru că sunt în penultima şi care, dimpotrivă, mi-a ţinut companie. Despre ce mi-a vorbit? Nu mai ştiu. După câteva pahare, am fost incapabilă să-i răspund cât de cât inteligent, râdeam întruna prosteşte indiferent ce-mi spunea şi le aruncam priviri victorioase colegelor, care nu înţelegeau ce m-a apucat.

Oricum, serile astea te epuizează! Trebuie să fumezi – la început mi-era greaţă de fumul de ţigară, dar acum recunosc că o ţigară dă o anume ţinută –, trebuie să bei – şi m-apucă foarte repede migrena –, trebuie să dansezi – e dezolant să mă răsucesc ca un vierme printre indivizi beţi şi plicticoşi –, şi mai ales, să lupţi contra somnului, să stai până-n zori, că dacă nu, zic toţi că eşti un bebe.

Chiar dacă nu-mi găsesc locul printre aceste moduri ale pierzaniei – transă, vacarm, alcool, droguri, insomnii – mă concentrez ca să pot asimila toate aberaţiile astea. Mă tem însă că ceilalţi îşi dau seama. Ies serile, dar sunt o biată noctambulă, care-şi atinge gradul de maximă fantezie când scoate limba într-o poză! Lamentabil… N-am vocaţie de stâlp al petrecerilor ca Raphaëlle, care electrizează atmosfera, sau Colombe, care-i provoacă pe băieţi; sunt mai degrabă pe post de accesoriu discret şi deloc indispensabil, undeva, în fundul salonului.

Ei, sigur că exagerez de vreme ce Brice – aşa îl cheamă – avea grijă să fie tot timpul la doi paşi de mine. Oricum, e în terminală!

L-am fotografiat cu telefonul ca să i-l arăt lui Dad şi lui Gaspard. E genul lor.

Altceva? Stau tot mai mult timp la oglindă ca să mă obişnuiesc cu străina care sunt pe cale de a deveni.

Jurnalul lui Colombe

Gata, am terminat-o cu Mehdi.

Eu şi Lucas ne dăm non-stop mailuri. Acum, când a plecat din nou la Bruxelles, m-a implorat să-i jur că nu din cauza lui am rupt legătura.

Am jurat, evident. Mai întâi, pentru că nu ţin deloc să se creadă el cel mai important în viaţa mea. Pe urmă, fiindcă vreau să fiu liberă pentru el. În momentul de faţă, discutăm despre importanţa sărutului nostru, dacă reprezintă finalul prieteniei noastre sau dacă inaugurează o legătură. Pasul trebuie să-l facă el…

Mehdi, sumbru, pe urmă furibund, mă agasează într-un mod care mă scoate din sărite. Ce mai! Acum e clar: e grosolan, coleric, ţâfnos. Când m-a insultat, am profitat şi i-am scuipat şi eu venin. Ce uşurare! După aia, mi-a trecut şi supărarea.

Acum el face pe supăratul…

Jurnalul lui Raphaëlle

Sunt la spital, la urgenţe. Am făcut o criză tetanică. Eram acasă. Când să ies din camera mea, m-au trecut nişte frisoane, apoi am simţit că mă sufoc şi m-am prăbuşit pe podea, incapabilă să mişc un milimetru, nici corpul, nici capul, nici buzele. Catatonică! Paralizată şi mută.

În sinea mea, ştiam că nu-i ceva dramatic şi nu mă alarmam: i-am lăsat pe ceilalţi să-şi facă griji, părinţii, personalul de pe ambulanţă, infirmierele, doctorii.

Acum, mi-au confirmat intuiţia: nimic grav. Sunt reţinută pentru nişte analize de rutină. Acum o oră mi-a revenit vorbirea şi mă pot mişca.

Cum o să reacţioneze Terence?… Nu-i asta o dovadă de iubire? De-abia aştept să-i povestesc. O să-mi dea ocazia?

De vineri n-am mai primit nici o veste. Mai e o oră până luni.

Mă opresc aici, că-mi vine rău.

Insomnie. „Şi grijile ţin ochiul treaz.“[16]
N-am să povestesc ce s-a întâmplat la Londra.
Dacă-mi făcusem iluzii, acum le-am pierdut.
Viaţa e dură, dar o să fiu eu şi mai dură ca ea.

---

16 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul II, scena 3.

Raphaëlle n-a venit azi la şcoală, fiindcă e la spital. Colombe şi cu mine ne-am gândit imediat la o tentativă de sinucidere, dar dirigintele ne-a liniştit: fusese vorba de o criză tetanică.

— De ce v-aţi gândit la sinucidere? s-a interesat Julia, albă la faţă, cu nările fremătânde şi cu vene violete, umflate în jurul tâmplelor.

— Raphaëlle se comportă straniu şi ne ascunde ceva, a răspuns Colombe.

— Văd şi eu asta. Dar sinucidere?

— Raphaëlle e ca un băiat. Dacă nu-i convine ceva, nu stă pe gânduri, trece la acţiune. Nu-i place să sufere şi atunci e capabilă de gesturi extreme.

— Dar cui îi place să sufere?

— Nimănui. Trebuie totuşi să te obişnuieşti să şi suferi ca să înveţi să trăieşti mai bine. Sunt convinsă că Raphaëlle nu suportă să sufere.

— Interesant, a spus în concluzie Julia.

Pe Julia o înţeleg din ce în ce mai puţin Au trecut luni de zile de când nu mai suflă o vorbă despre persoana ei, despre viaţa ei, despre ce planuri are. Nu face decât să pună întrebări şi să ne asculte răspunsurile cu răbdarea unui judecător de instrucţie, care ştie mult mai multe decât interlocutorul său. Uneori chiar că-mi face frică.

Colombe e ocupată. S-a dus să-i caute pe cei care au fost la ziua lui Oscar şi să-i implore să nu vorbească despre sărutul ei cu Lucas.

Insistenţele au avut exact efectul invers: A aflat şi Mehdi, care a apărut brusc în curte şi ne-a anunţat că pleacă la Bruxelles să-i spargă faţa lui Lucas. Indignată, Colombe a protestat. Când Mehdi tocmai se pregătea să-i tragă o dreaptă lui Paul, prietenul cel mai bun al lui Lucas, ca un fel de acont, Colombe, ameninţătoare, a sărit între ei, şi l-a bălăcărit pe Mehdi în faţa noastră. Era magnifică aşa, turbată. Şi noi, încremeniţi, constatam ce bine-i şade furia. Degaja o energie de bărbat şi indignarea îi punea în valoare sânii, şoldurile, fesele, albul pielii. E clar că de acum înainte Colombe îşi poate permite orice. Până şi lui Mehdi i-a plăcut încăierarea asta.

Am mirosit eu că pricepuse şi Colombe chestia asta, pentru că spectacolul s-a prelungit mai mult decât trebuia.

În timpul altercaţiei, Brice – cucerirea mea de sâmbătă seară – a traversat curtea. Pentru că-l însoţeau colegii lui din terminală, n-a putut să mă salute pe mine, o prăpădită din penultima, dar m-a căutat din privire şi când m-a zărit, i-au strălucit ochii.

— Credeţi că Raphaëlle o să joace rolul lui Romeo? a întrebat Julia.

— În condiţii normale, l-ar fi jucat. Dar acum, mă-ndoiesc.

Julia a părut contrariată. E cert că nu se gândeşte decât la spectacolul ăsta.

În drum spre casă, am trecut pe la Dad şi Gaspard să le arăt poza lui Brice. L-au contemplat cu aer lacom, de parcă le arătasem o prăjitură.

Îmi face plăcere să-l văd pe Mehdi aşa de violent de când am rupt relaţia.
Am acceptat să vină să facă scandal la mine acasă şi am petrecut noaptea împreună.
Mâine îi dau iar papucii.

Amin! Aleluia! Slavă cerului!
Mi-a scris Terence: a rupt-o cu Julia şi vrea să fie cu mine.
Am chiuit în casa complet goală, am dansat, am dat pe gât trei pahare de gin tonic.
Repede, la drum spre Londra!

Domnul Palanquin spune că spectacolul cu *Romeo şi Julieta* e prevăzut pentru 15 ianuarie. Eu voi fi gata.

Raphaëlle şi-a pus costumul de Romeo. Recită tiradele cu atâta elan şi bravură, că ai putea spune că e bărbat – mă rog, ce cred fetele că înseamnă a fi bărbat…

Mie-mi convine tonul ăsta exuberant, fiindcă pot să-l contrastez cu diverse nuanţe, cu docilitate, zbucium, veselie, melancolie, apatie. Graţie Julietei, am impresia că sunt un curcubeu de femei.

Domnul Palanquin nu şi-a ascuns entuziasmul:

— Julieta îţi dezvăluie talentul, Julia. Acum înţeleg eu de ce te-ai bătut atât ca să facem spectacolul. Vrei să te faci actriţă?

— Nu.

— Chiar nu te tentează?

Ca toţi profesorii ăştia de teatru care sunt nişte actori frustraţi, domnul Palanquin îşi închipuie că toată lumea visează să stea pe o scenă sau pe un platou de filmare.

— Vă asigur că Julieta va fi primul şi ultimul meu rol.

Azi-dimineaţă a murit bunicul.

Îşi închiriase şi el o cameră la centrul acela rezidenţial unde bunica, suferindă de Alzheimer, era îngrijită de ani de zile. În fiecare zi stătea ore întregi alături de ea.

Mi-era milă de el, nu accepta că soţia lui e senilă. Continua să-i vorbească, s-o sâcâie, râdea, o muştruluia, o ierta, o săruta, pe scurt, juca două roluri, pentru că în faţa lui zăcea, chircită într-un fotoliu pricăjit, o bătrână pe ducă, care nu vedea nimic, nu asculta nimic, nu răspundea nimic. Bunica nu mai era cea de altădată, semăna cu un şoarece împăiat, însă era limpede că bunicul o vedea tânără, atrăgătoare, ispititoare, atât pentru el, cât şi pentru alţii. În fiecare dimineaţă îi aşeza în poală o cutie imensă, emailată, din care scotea bijuterii şi i le punea – pe vremuri fusese teribil de cochetă.

Cu o săptămână în urmă, bunicul a căzut în fundul curţii, s-a ales cu nişte fracturi şi, fiindcă l-au găsit târziu, a făcut şi o pneumonie. Întors în camera lui – din aceeaşi clădire cu bunica, dar cu un etaj mai jos – şi-a dat seama că de data asta n-o să mai supravieţuiască. Şi-a chemat copiii, le-a încredinţat-o pe bunica, şi, uşurat în urma acestui transfer, s-a dus.

Chiar dacă nu aveam nimic în comun cu el, îl admiram mult pe bunicul, îndrăgostitul neînfrânat, care se investise într-o luptă deja pierdută – prelungirea unei idile cu cea care nu-şi mai lăsase pe pământ decât carcasa. Erau zile când mi se părea sublimă încăpăţânarea lui; de cele mai multe ori însă o consideram ridicolă.

Azi-dimineaţă îi explicam lucrul ăsta lui Terence şi-mi dădeam seama că degeaba îl judecam atât de sever pe bunicul, pentru că în vinele mele curgea acelaşi sânge: îmi place să iubesc, să întreţin vie iubirea.

Mesaje între Raphaëlle, Colombe, Julia şi Anouchka

RAPHAËLLE

Fetelor, n-o să mă credeţi: bunica a murit azi-dimineaţă.

ANOUCHKA

Adică…

COLOMBE

Dar cum…

JULIA

Ieri ne-ai spus că era vorba de bunicul.

RAPHAËLLE

Ieri, bunicul. Azi, bunica.

JULIA

Bunica cu Alzheimer?

RAPHAËLLE

S-a stins azi-dimineaţă în pat.

JULIA

Crezi… Are vreo legătură cu bunicul?

ANOUCHKA

Ştia că el murise?

COLOMBE

Anouchka, aberezi. Păi nu mai înţelegea nimic, nu mai recunoştea pe nimeni.

JULIA

Anouchka are dreptate: ştia bunica?

RAPHAËLLE

Îi spusese o infirmieră. Aşa, de formă. Din respect. Să dea impresia că… Şi…

ANOUCHKA

Şi…

RAPHAËLLE

Nu pot să cred…

ANOUCHKA

Raphaëlle, te rog, spune tot.

RAPHAËLLE

De fapt, ajutată de infirmiera aceea, bunica coborâse ultimele două nopţi în camera bunicului, şi se pare că-l ţinuse chiar de mână.

Raphaëlle plânge mereu de când i-a murit bunica. Nu-şi aminteşte să fi schimbat vreo vorbă cu ea, fiindcă n-a cunoscut-o decât doborâtă de boală; Raphaëlle nu are, de fapt, nici o amintire plăcută despre bunica ei.

Şi atunci, pentru ce plânge?

O doare că a înghiţit balivernele celor din jur, ale părinţilor ei, ale doctorilor, care afirmă că Alzheimer anulează memoria şi luciditatea pacienţilor. Or, nu încape nici un fel de îndoială că bunica a cedat morţii de îndată ce s-a stins din viaţă bărbatul vieţii ei.

— Îţi dai seama, Colombe? Încă exista cineva în interiorul acelui trup din fotoliu, o prizonieră, pe care n-o vedeam, n-o auzeam, a cărei existenţă nici n-o bănuiam. Noi credeam că bunica ne ignoră: de fapt, noi o ignoram pe ea. Îi făceam exact ceea ce o acuzam că ne face ea nouă.

Numai bunicul lui Raphaëlle a simţit, doar el s-a comportat cum trebuia, acest bunic pe care ea îl considera un bătrân nebun şi jalnic.

— Iubirea există, Colombe! Bunicii mei sunt dovada că iubirea poate să dureze o viaţă întreagă. Iubirea suferă, dar nu moare.

Are dreptate. Totuşi, de ce simte nevoia să toace subiectul ăsta la infinit? După mine, pasiunile durează cât durează. Care-i problema? Nu sunt pe pământ ca să realizez performanţe, sunt aici ca să fiu fericită.

— Colombe, ne înşelăm în legătură cu toate… Dacă există conştiinţă într-un corp deşi nu dă impresia, ce dovadă avem noi că nu există viaţă după moarte? Facem aceeaşi greşeală în faţa unui cadavru: judecăm după aparenţe. Nu ne dăm seama de starea conştiinţei într-un corp vegetativ; nu vedem conştiinţa într-un corp inert. Sufletul e invizibil.

M-a răscolit ce-a spus Raphaëlle, deşi mie nu-mi place să rumeg idei de genul ăsta. Ieri, am vorbit amândouă şi cu Julia, care a protestat:

— Eu sper că vă înşelaţi şi că moartea ne eliberează. Dacă nu există un sfârşit, continuă totul la infinit?

Pe zi ce trece, Julia ne derutează tot mai mult. Face afirmaţii tot mai categorice. Parcă ar fi o teroristă fanatică în slujba propriei gândiri.

De exemplu, azi, când a dat cu ochii de fotografia bunicilor, pe care Raphaëlle o are tot timpul asupra ei, Julia a înhăţat-o, a examinat-o şi a suspinat:

— Aşa arată Romeo şi Julieta când nu se opun părinţii? Aşa ajung iubiţii eterni când împrejurările le permit să persevereze? Ce oroare ! Doi bătrâni pricăjiţi. Doi bătrâni care seamănă cu două broaşte ţestoase.

Scandalizată, Raphaëlle i-a strigat că e un monstru; Julia a ripostat spunându-i că e nepoată de monştri. S-ar fi luat de păr dacă n-ar fi sunat clopoţelul.

Eu sunt, în orice caz, cu ochii-n patru. Ştiu acum care-i cauza discordiei. Raphaëlle mi-a vorbit în mod confidenţial de idila ei cu Terence, mi-a spus că se simte descumpănită de îndată ce e faţă-n faţă cu Julia. Pe de altă parte, Julia o fi la curent? De fiecare dată când Raphaëlle îi cere englezului precizări, el îi răspunde că nu-i dispus să evoce un moment atât de dureros. După părerea mea, Terence trebuie să-i fi spus ceva Juliei despre Raphaëlle, pentru că Julia prea se controlează în prezenţa lui Raphaëlle, şi se vede că e ceva suspect la mijloc.

Julia o apucă pe un drum greşit… Miercuri, la ora de franceză, doamna Romilly a profitat de repetiţiile noastre de la cursul de teatru şi a organizat o dezbatere asupra piesei. Fiecare a trebuit să spună ce-a învăţat din *Romeo şi Julieta*, ce i s-a părut decepţionant etc.

Anouchka a recunoscut că o sperie violenţa frenetică a piesei.

Eu am spus că Romeo nu reuşise s-o cucerească pe inaccesibila Rozalina, şi că Julieta a aterizat în poveste exact când Romeo ducea lipsa unei fete.

Raphaëlle îi admiră pe amândoi pentru că au curajul să înfrunte interdicţiile.

Cât despre Julia, ea a elaborat o teorie insolită conform căreia Shakespeare ar fi scris piesa asta ca să ne vindece de iubire, nu ca s-o idealizeze. Iubirea nu face decât să le altereze tinerilor judecata, îi îndepărtează de familia căreia îi aparţin – familiile Capulet şi Montague se urăsc. Iubirea o împinge pe Julieta să simuleze rigiditatea cadaverică fără să-şi prevină logodnicul, şi-l incită pe Romeo să soarbă din otravă când îşi vede aleasa zăcând pe lespede. N-ar fi trebuit să se apropie şi el puţin, să observe că fata încă mai respiră şi s-o trezească?

— Era la mintea cocoşului, a continuat Julia. Cât de redus poţi să fii ca să nu-ţi treacă aşa ceva prin cap? Lui Shakespeare nu-i plăcea iubirea, îi plăcea doar începutul, întâlnirea. Restul i se părea stupid, adică funest.

Doamna Romilly a înghiţit în sec în timp ce Julia îşi rostea pamfletul; era limpede că profesoara nu-şi imaginase niciodată perspectiva asta.

— Şi totuşi, după câte am auzit, tu vei juca rolul Julietei.

— Da.

— Cum poţi să joci un personaj pe care-l dezaprobi?

— N-o dezaprob pe Julieta, condamn iubirea, ca şi Shakespeare. Personal, nu mă consider mai cu moţ decât Julieta. Mă identific cu ea.

— Când?

— În două ocazii.

— Care?

— Când se înflăcărează. Şi când moare.

— Când moare? Vorbeşti serios? De ce ?

— Alege moartea pentru că n-a ales iubirea. Şi scapă de bătrâneţe.

— Dar nu e aşa rău să îmbătrâneşti, a protestat doamna Romilly, care are peste cincizeci de ani.

— Aşa spuneţi dumneavoastră.

Aşadar, asta e Julia din ultimele săptămâni. Ţi-e şi frică, vorba Anouchkăi.

Niciodată n-am mai jubilat ca acum. Schimb de mesaje pasionante cu Terence. Zi şi noapte. „Aripile iubirii mă-nălţară / Nu-i zid să poată stânjeni iubirea.“[17]

Ah, trebuie să mă duc la el. Cât mai repede. Să-l iau în braţe. Sau, mai degrabă, să mă las luată în braţe. N-are importanţă. Să ne pipăim, să ne mirosim, să ne îmbrăţişăm, să ne sărutăm.

Din păcate n-o să fie la Londra în weekendul când aş fi putut eu. O s-o las pentru mai târziu.

În seara asta, o să mă lipesc de pernă şi o să-mi imaginez că e el.

---

17 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul II, scena 2.

Augustin va fi eliberat. Proprietarul şi-a retras plângerea, fiindcă părinţii au promis să plătească tot, şi încă ceva pe deasupra.

Marie tremură toată. Acum, când a aflat că Augustin se întoarce, nu ştie ce vrea, să-l vadă, sau s-o ia la fugă?

Chiar dacă-l iubeşte, îi e teamă de un băiat pe care nu-l înţelege.

Nu cred că eu reacţionez ca ea. A iubi nu înseamnă să cunoşti, înseamnă să te arzi. Dar micuţa Marie înclină acum spre valori burgheze. Îi e frică de foc.

Eu, din contră, nu înţepenesc în rutine. Din cauză că Lucas s-a făcut iar rece ca gheaţa după toate pupăturile şi toate declaraţiile, eu mă răzbun pe Mehdi. De-a lungul unei zile, ba suntem supăraţi, ba ne împăcăm. Avantajul? De îndată ce mă despart de el, apare un străin care-i ia locul.

Dar, recunosc, începe să mă obosească chestia asta. Mă învârt în acelaşi cerc: despărţire, regăsire, despărţire… E la fel de plicticos ca o partidă interminabilă de karting.

Ar trebui să mă concentrez asupra rolului meu de doică. Spectacolul e peste câteva zile, iar mie îmi zboară mintea aiurea şi confund replicile din diferite scene. Am crezut că Julia o să mă împuşte la repetiţie când am debitat în actul I o frază din actul III.

La repetiţie îmi permit să râd, dar la spectacol mi-ar fi ruşine.

Ne-a mai rămas o săptămână.
Romeo şi Julieta se joacă.
Nu trăiesc decât pentru cele două ore de spectacol.

Jurnalul lui Raphaëlle

În fine. Am stabilit cu Terence data. Ne vedem peste două săptămâni, la scurt timp după *Romeo şi Julieta*. Oficial, o să stau la Telma, neoficial, la el. După părerea Telmei, prietena mamei, căreia i-am spus adevărul şi i-am trimis pozele cu Terence, istoria noastră e fermecătoare şi a acceptat să ne ţină spatele.

Niciodată nu mi s-a părut viaţa mai strălucitoare.

Acum trebuie să-mi repet textul pentru marea premieră. Mult mai vorbeşte Romeo ăsta! Îi merge gura ca o moară neferecată. N.B.: şi Terence îmi scrie zilnic o mulţime de mesaje, şi destul de lungi, uneori.

Sunt o răsfăţată a sorţii! E aşa de mişto să iubeşti, că aproape doare.

Mesaje între Julia, Colombe, Anouchka

JULIA

Unde e Raphaëlle?

COLOMBE

Nu ştiu.

ANOUCHKA

Nici eu.

JULIA

Ar trebui să repetăm în după-masa asta. Spectacolul e mâine!

COLOMBE

Am încercat toată ziua s-o găsesc.

ANOUCHKA

Şi eu am sunat-o acasă… Nici părinţii nu ştiau unde e. N-am vrut să-i alarmez aşa că nu le-am mai spus că Raphaëlle n-a fost azi la şcoală.

COLOMBE

Nu-i genul ei să nu sufle o vorbă… să dispară fără să ne anunţe…

ANOUCHKA

Să fi făcut iar o criză?

COLOMBE

Spitalul i-ar fi anunţat părinţii.

ANOUCHKA

Poate că n-au dat încă de ea ! Poate că zace sub vreun pod, singură, abandonată.

COLOMBE

Hai Anouchka, termină! Dacă trece Raphaëlle pe sub un pod, mai trec şi alţi oameni pe acolo. Suntem la Paris, nu la ţară.

JULIA

Nu mai pot. Cum o să mai jucăm noi *Romeo şi Julieta*? Sunt blestemată.

ANOUCHKA

Calmează-te, mai avem timp. Apare ea până la urmă.

COLOMBE

Pentru ce ţii tu atâta la spectacolul ăsta, Julia?

E douăşpe noaptea. Am venit, în fine, acasă.

Părinţii, oricum nu prea îngrijoraţi, s-au liniştit auzind uşa de la camera mea scârţâind. Nu-i interesează ce mă frământă pe mine.

De ieri-seară, am rătăcit prin Paris. Am băut când şi când cafele la barurile bistrourilor. Văd în oglindă negreala dinţilor şi a limbii. Cred că arăt şi mai rău în interior.

Îmi vine să vomit. Dar mai ales să *mă* vomit.

Terence m-a respins. Definitiv.

Stabiliserăm să ne vedem la Londra peste două săptămâni, ne-am întâlnit miercuri-seară la petrecerea Claudiei, o prietenă de-a mamei. Am crezut că halucinez, că, obsedată, îl văd pe el în locul altuia.

Când colo, era chiar el, sprijinit de un perete, flegmatic, relaxat. Am rămas cu gura căscată. M-am apropiat.

— Terence !

— Ne cunoaştem?

— Hai, Terence, nu-ţi bate joc de mine.

— Parcă te ştiu de undeva.

— Terence, păi sunt eu, Raphaëlle.

Mi-a repetat numele şovăior, cu precauţie, de parcă-l pronunţa pentru prima oară. Credeam în continuare că mă tachinează, şi-mi ziceam: Ce actor formidabil!

M-am oprit să-l îmbrăţişez: de câte ori nu ne promiseserăm asta în mailuri.

M-a blocat ferm, aproape cu brutalitate.

— Eşti nebună?

— Terence, ce-i cu tine?

— Nu sunt obişnuit să fiu acostat în felul ăsta de o străină. De obicei, eu aleg.

— Dar…

— Te-am ales? Nu.

— Terence, nu poţi să-mi faci una ca asta. Mai întâi să vii la Paris fără să mă anunţi şi pe urmă să mă respingi.

— Mersi, n-are rost, bună seara.

— Terence!

— Dacă aşa se agaţă bărbaţii în Franţa, adio!

— Terence! Sunt Raphaëlle. Te-ai despărţit de Julia pentru mine !

— Julia… Raphaëlle… aha, da, ne-am văzut la Londra cu mult timp în urmă. Da, mi-aduc aminte.

— Ajunge, Terence. Nu te purta cu mine de parcă aş fi dementă. După tot ce ne-am scris…

— Domnişoară, e momentul să punem punct acestei conversaţii. În primul rând, n-aş vrea s-o incomodăm pe gazda noastră cu o scenă jenantă. În al doilea rând, sunt aici în compania prietenei mele, aşa că vă rog să mă lăsaţi în pace.

După cuvintele astea, a făcut stânga-mprejur, s-a dus în camera alăturată, unde a luat pe după umeri o blondă şi a sărutat-o.

Am rămas încremenită. Într-o secundă a început să-mi curgă transpiraţia şiroaie. Inima îmi bătea tot mai repede. Începuse să se învârtă camera cu mine. M-am năpustit la toaletă şi am vomitat.

După ce m-am aranjat, am luat-o pe culoar, mi-am croit în grabă drum prin mulţime, m-am îndreptat

spre ieşire. Câteva persoane m-au strigat, dar nu auzeam nimic şi lacrimile mă orbeau.

Am mers şi am mers şi am tot mers, fiind sigură că doar oboseala colosală îmi va lua suferinţa.

Acum sunt moartă de oboseală, dar sufăr la fel de mult.

Terence, care a pătruns în singurătatea mea căutându-mă, Terence, care m-a împins la confidenţe, apoi la declaraţia de iubire, pe care m-a încurajat s-o amplific, s-o intensific, n-a vrut să mă recunoască, să se atingă de mine, să-mi zâmbească. Se umflă în pene la braţul alteia.

Într-un vis de iubire, totul e frumos în afară de momentul trezirii.

Terence şi-a bătut joc de mine.

Mesaje între Colombe, Julia, Anouchka

COLOMBE

Fetelor, am primit chiar acum un mesaj de la Raphaëlle. A avut nevoie să fie singură o zi, să cugete. Se simte bine. O să joace mâine – adică nu, diseară, pentru că am trecut de miezul nopţii.

JULIA

Ah… nu adormisem.

ANOUCHKA

Dar ce i s-a întâmplat?

COLOMBE

Chestii de fată…

ANOUCHKA

Ciclul?

COLOMBE

Nu, probleme sentimentale.

JULIA

Nu pricep ce spui.

ANOUCHKA

Nici eu.

COLOMBE

N-are importanţă ! Mâine, o să dăm în mod garantat cel mai glorios spectacol cu *Romeo şi Julieta* din istoria liceului Marivaux.

LE PARISIEN

O DRAMĂ INEXPLICABILĂ

Două adolescente sunt spitalizate în stare critică la sfârşitul unei reprezentaţii cu Romeo şi Julieta *la liceul Marivaux.*

Ieri-seară la ora 22, când publicul se pregătea să aplaude celebra piesă a lui Shakespeare, sala a fost străbătută de un murmur, apoi de exclamaţii perplexe: cele două adolescente care interpretau rolurile lui Romeo şi al Julietei nu s-au ridicat în picioare.

Repezindu-se pe scenă ca să înţeleagă motivul acestei situaţii insolite, colegii fetelor au constatat că cea care o interpreta pe Julieta zăcea într-o baltă de sânge, iar cea care-l jucase pe Romeo îşi pierduse cunoştinţa.

Tinerele au fost transportate la spitalul Pompidou, unde au primit de urgenţă îngrijiri medicale. Cu toate acestea, şansele lor de supravieţuire sunt minime. Pe de altă parte, poliţia l-a reţinut pe domnul Palanquin, profesorul de artă dramatică, şi în momentul de faţă are loc un interogatoriu cu directorul liceului.

A fost deschisă o celulă psihologică de criză în sprijinul colegilor celor două eleve şi a spectatorilor şocaţi.

H.B.

LE FIGARO

SHAKESPEARE ÎNSÂNGERAT

Elemente noi privind evenimentul petrecut la liceul Marivaux, unde, săptămâna trecută, două tinere nu şi-au revenit din moartea din piesă.

Poliţia l-a eliberat pe domnul profesor Palanquin, recunoscut pentru calitatea muncii pe care a depus-o timp de treizeci de ani, şi, potrivit declaraţiilor judecătorului de instrucţie, ipoteza criminală şi ipoteza neglijenţei au fost abandonate.

Indiciile şi mărturiile depuse duc la concluzia că ar fi fost vorba de două sinucideri simultane în cursul reprezentaţiei. Adolescenta care juca rolul Julietei dăduse semne de depresie; ea ar fi înlocuit cuţitul din recuzita teatrului cu un pumnal adevărat furat de la tatăl ei, întrucât arma inofensivă a teatrului a fost găsită în fundul şifonierului din camera elevei. Cât despre colega sa, victimă a unei decepţii din dragoste, ar fi pus în fiola lui Romeo o cantitate masivă de somnifere sustrase de la mama ei vitregă.

Nu se ştie dacă adolescentele, cunoscute ca bune prietene, au săvârşit acest act de comun acord. La ora actuală, nici una dintre ele nu poate fi interogată. Pronosticul medicilor este rezervat.

A.D.

Raphaëlle a murit azi-dimineaţă.

Pe mine şi pe Colombe ne-au sunat şi ne-au chemat la spital părinţii ei. Ştiau foarte bine cât de mult însemna pentru fata lor prietenia noastră.

Raphaëlle era întinsă pe pat într-o încăpere luminoasă, liniştită. Avea pe chip aceeaşi intensitate, ceva mai potolită.

Am rămas mută, fiindcă n-o văzusem niciodată cu ochii închişi; comiteam, parcă, o indiscreţie.

Vai de mine! Nu sunt în stare să descriu situaţia… Stăteam acolo lângă cadavrul ei şi mă aşteptam s-o văd că sare din pat zbierând: „Ce păcăleală v-am tras, fetelor!“ şi că începe să râdă cu vocea ei răguşită. Mi-e foarte greu să accept ce s-a întâmplat.

Fiecare detaliu al ultimei noastre seri împreună mi-a rămas întipărit în memorie. Îmi aduc aminte cum a apărut Raphaëlle pe scenă ca Romeo, mai întâi jenată, la fel de puţin convinsă, ca şi publicul, că e bărbat, pe urmă tot mai încrezătoare, impunându-se în rolul acestui băiat pasionat, înflăcărat, nobil, tandru, curajos. Julia ne-a cucerit din prima clipă: ea era Julieta, delicată, dreaptă, inocentă, o Julietă hotărâtă, fragilă doar în aparenţă, ca o trestie care se apleacă dar nu se rupe. Pe lângă ea, se vedea cum colegele din trupă căutau să-şi dea silinţa, mai ales Colombe, în rolul doicii, care cam încurca replicile.

Graţie celor două colege ale noastre, reprezentaţia prindea aripi. Deşi mă aflam în cabina de sunet din fundul sălii, eram la fel de captivată ca şi spectatorii, şi de câteva ori era cât pe ce să uit de segmentele muzicale sau de cântul păsărilor, fiindcă mă treceau fiori de emoţie la fiecare replică. Noaptea de dragoste a fost răscolitoare: era noaptea mitică, noaptea îndrăgostiţilor, noaptea acelei prime dăţi, o noapte la fel de primordială ca revărsatul zorilor. La repetiţii, niciodată nu se manifestaseră aşa: vibrau la fiecare cuvânt, se îmbrăţişau cu pasiune, timpul se oprise; fericirea eroilor părea cu atât mai compactă şi mai preţioasă fiindcă i-o smulgeau infinitului, de parcă îşi presimţeau sfârşitul tragic. Am avut chiar impresia că îi observam Juliei ochii înecaţi în lacrimi când a spus: „O, vino, noapte bună, fermecată, / Dă-mi pe Romeo-al meu şi, când vreodată el va muri, tu să faci mii de stele / Din trupul lui“[18].

A venit apoi momentul de care acum ştiu că a fost cel fatal, când Julieta adormită pe mormânt îi dă impresia lui Romeo că e moartă. Doborât, Romeo-Raphaëlle a apucat fiola pe care i-o întindea călugărul Lorenzo şi a sorbit conţinutul cu o lăcomie nestăpânită. După aceea, Julieta-Julia s-a trezit, a văzut trupul lui Romeo şi a început să tremure: nu-mi venea să cred că Julia e capabilă să atingă nivelul ăsta de artă actoricească; i se putea citi groaza în ochi, în gesturi, iar noi o priveam împietriţi. Julia a apucat atunci pumnalul, l-a ridicat, s-a întors cu spatele la public, şi l-a implântat în burtă şi a scos un ţipăt oribil. O să-mi amintesc toată viaţa urletul ăla sfâşietor; o să-mi amintesc toată viaţa că am vrut să mă ridic în picioare s-o aplaud; şi toată viaţa o să-mi fie ruşine.

Urmarea o ştim cu toţii. Interpreţii celorlalte roluri, pajul, gardienii, Baltazar, fratele Lorenzo, Capuleţii, familia Montague au continuat cu replicile lor. „Vom mai vorbi de-aceste mari dezastre […] / De judecată n-o să scape nime; / Va fi uitat sau pedepsit cu-asprime / Tot insul după vina sa; căci nu-i / Nici în poveşti mai mult prilej de jale / Decât în trista întâmpare-a lui / Romeo şi-a Julietei sale.“[19], a spus la sfârşit ducele. Eu am transmis ultima piesă muzicală şi atunci au răsunat aplauzele.

A fost un triumf pentru întreaga trupă. Fiecare rol în parte a salutat publicul aşa cum hotărâsem, şi ultimii, Romeo şi Julieta, adică Raphaëlle şi Julia, trebuiau să se ridice în picioare ca şi cum se trezeau din morţi ca să primească uralele publicului.

Raphaëlle şi Julia nu s-au clintit. În primele momente lumea a râs crezând că ne făceau un fel de farsă –

era genul de glumă care-i plăcea grozav lui Raphaëlle –, dar pe urmă, Colombe s-a apropiat de ele, le-a spus ceva, le-a bătut pe umăr şi a împietrit: văzuse că Julia sângera.

Nu mai ştiu bine ce s-a mai întâmplat, detaliile…

Azi-dimineaţă la spital, parcă reluam acolo, în salon, scena de unde o lăsesem. Raphaëlle complet nemişcată, numai că era deja moartă, iar Colombe, ca de obicei, părea că înţelesese totul înaintea mea, pentru că plângea în tăcere departe de noi, sprijinindu-se de peretele din fundul încăperii.

Mă ia cu frig, îngheţ. Nu simt nimic? Sau e un fel de autoapărare tocmai ca să nu simt nimic?

Părinţii sunt tot timpul cu ochii pe mine. Din patru prietene nedespărţite, două şi-au pus capăt zilelor: le e teamă să nu fie ceva molipsitor.

---

18 *Romeo şi Julieta*, ed. cit., actul III, scena 2.
19 *Ibidem*, actul V, scena 3.

Un monstru… Probabil că sunt un monstru…

Când am văzut-o azi-dimineaţă pe Raphaëlle, moartă, pe patul de spital, şi pe Julia, cealaltă prietenă cea mai bună, în comă, pe acelaşi coridor, i-am spus lui Mehdi să vină la mine după-masă şi, cu toate că suntem despărţiţi, i-am poruncit să facă dragoste cu mine.

A fost mai minunat ca oricând…

Pe urmă, am plâns în braţele lui.

Ce însemnau hohotele alea de plâns? Multe: durere, plăcere, anxietate, compasiune, uşurare, nostalgie. Lacrimile sunt mesagere subtile, care distilează mii de informaţii în acelaşi timp.

În seara asta am fost la părinţii lui Raphaëlle, care i-au descoperit jurnalul. Eu am fost cea care i-a pus la curent cu povestea de iubire cu Terence, mi-au arătat ultima pagină, unde Raphaëlle scria ce odios a tratat-o Terence când a exclus-o din viaţa lui aşa, bătând din palme; e pagina care explică actul la care a recurs.

— Trebuie să-l informăm pe Terence, a propus tatăl lui Raphaëlle.

Nici mama ei, nici eu nu ne-am lăsat convinse: cuvintele tatălui însemnau următoarele: „Nenorocitul ăsta trebuie să afle că ne-a omorât fata“, adică pornea la atac alegând calea răzbunării.

Mi-a întins laptopul lui Raphaëlle.

— Te rog, Colombe, ajută-ne să-i deschidem căsuţa poştală şi caută adresa acestui Terence. Sunt sigur că tu poţi ghici parola lui Raphaëlle.

Iartă-mă, Raphaëlle, dar am făcut ce m-a rugat.

Părinţii lui Raphaëlle încearcă din răsputeri să ia legătura cu Terence.
El nici măcar nu răspunde.

Mama lui Raphaëlle l-a depistat pe Terence la Londra. Împreună cu fostul ei soţ s-a urcat în Eurostar şi au plecat să-l întâlnească. El neagă că ar fi avut vreo relaţie cu Raphaëlle şi spune că nici nu şi-au trimis mesaje. Ce nenorocit! Se comportă exact ca în seara aia când a concediat-o definitiv.

Părinţii lui Raphaëlle au ridicat atunci tonul. Terence a rămas atât de ferm pe poziţie, că până şi lor li s-a părut că e de bună-credinţă.

De altfel, toţi cei care îl cunosc pe Terence le-au garantat părinţilor lui Raphaëlle că băiatul e cinstit, absolvent de arhitectură, o iubeşte la nebunie de mai multe luni pe Jessica, prietena lui blondă.

După Gaspard, prietenul lui Dad, care se pricepe la IT, acel Terence căruia îi scria Raphaëlle nu există.

Adresa lui electronică nu e în Anglia.

Le-am spus asta părinţilor lui Raphaëlle, şi au alertat poliţia cerând să se facă o investigaţie.

P.S. Doctorii spun că starea Juliei rămâne nesigură. Colombe şi cu mine n-avem încă voie s-o vizităm la reanimare. Mă rog pentru ea în fiecare seară. Cred oare în Dumnezeu? Nu. Dar poate el nu ştie…

Adresa de e-mail a lui Terence nu era din Anglia. Era un cont creat de Julia.

De când am aflat de răul pe care i l-a făcut Julia lui Raphaëlle, m-am refugiat la Dad. De data asta, mama a fost foarte drăguţă; nu numai că m-a înţeles, dar ne şi întâlnim des, bem un ceai, facem shopping. În fine, începem să vorbim ca două prietene, şi nu ca soţia frustrată cu adolescenta încăpăţânată.

Colombe mă ţine la curent.

Toate scrisorile lui Terence către Raphaëlle sunt scrise de mâna Juliei. Voia să se răzbune pe Raphaëlle, că fusese la Londra şi se lăsase sedusă de cel pe care ea îl considera proprietatea ei. A împins-o într-un mod abject să-şi exprime sentimentele pentru Terence, să le dea curs; şi după aia, sub masca lui Terence, a simulat aceeaşi pasiune.

Ieri-seară, când am văzut cum Gaspard îi masa umărul lui Dad, m-am întrebat aşa, subit, dacă nu cumva Julia recursese la acest subterfugiu, deoarece, fără să-şi mărturisească, o iubea pe Raphaëlle.

Colombe susţine că era exact invers.

Şi totuşi, sentimentele se manifestă atât de ambivalent, ca o ţesătură din fire divers colorate… Julia se răzbuna pentru că Raphaëlle o spionase şi pentru că era fascinată de Terence; însă ştim noi că stratagema ei nu-i satisfăcea şi o dorinţă? Caracterul lui Raphaëlle avea invariabil ceva franc, ceva masculin, care plăcea. Şi cine insistase ca Raphaëlle să-l joace pe Romeo, dacă nu Julia?

Ah, doamne, să nu mă mai gândesc la asta! M-apucă ameţeala.

Jurnalul lui Colombe

Azi-dimineaţă, doctorii au spus că au salvat-o pe Julia: hemoragia a fost oprită şi organele vitale afectate de lama pumnalului sunt în curs de vindecare. Echipa spitalului consideră că Julia va scăpa teafără.

Nu ştiu cum să iau vestea asta.

Viaţa îşi bate joc de noi: Raphaëlle moare, Julia trăieşte.

Ancheta e închisă.

Nou amănunt: Julia nu s-a culcat cu Terence, aşa cum ne spusese la întoarcerea din vacanţă. A fost un flirt de o seară, şi Julia ne-a vorbit de un vis ca şi cum visul chiar devenise realitate.

După două luni, când Terence şi Raphaëlle s-au întâlnit la Londra şi el a spus: „*Send my love to Julia*“, asta nu însemna: „Transmite-i Juliei iubirea mea“, ci era mai curând formula banală, foarte obişnuită în Anglia, un fel de „salutări Juliei“. Nici vorbă de ceva romantic, de o relaţie între Julia şi Terence.

E de-a dreptul scârbos! Îţi vine să vomiţi! Părinţii Juliei ne-au contactat, pe Colombe şi pe mine, s-o vizităm la spital pe Julia, care îşi revine…

Săracii! Nu-şi dau seama, aşadar, c-au adus pe lume o viperă? Erau euforici la telefon.

E oribil! În memoria lui Raphaëlle, eu mă abţin. Nu răspund.

A-ţi lua zilele e mereu unul şi acelaşi act, dar semnificaţia gestului, a sinuciderii, diferă de la persoană la persoană.

Acum, când Julia a fost salvată, părinţii se aşteaptă să afle motivul pentru care fiica lor a vrut să-şi pună capăt zilelor. În timpul comei, au avut un singur indiciu: „E de preferat să mori neînţeleasă decât să-ţi trăieşti viaţa explicându-te“, o frază pe care i-au găsit-o în buzunar. Obligaţi să se limiteze la această singură informaţie, părinţii s-au gândit că putea fi vorba de teama maturizării, de o depresie ascunsă. Banalităţi! Un psiholog care a studiat jurnalul Juliei a pus alt diagnostic: lipsa încrederii în viitor, un scepticism acut privitor la iubire, la durabilitatea relaţiei în cuplu sau la soliditatea sentimentelor.

Ar trebui oare să le spun că poate Julia n-avea curajul să se confrunte cu propriile ei minciuni? Pentru că Raphaëlle ar fi descoperit că cea mai bună prietenă a ei o trăda semnând Terence, iar noi trei am fi judecat amploarea perversităţii la care se pretase. Cum ar fi făcut ea faţă privirilor noastre?

Mitomanii preferă moartea în locul ruşinii.

Cei mai orgolioşi îşi sacrifică apropiaţii; laşii se distrug.

Am refuzat s-o revăd pe Julia. Fără drept de apel. Părinţii ei mă privesc cu dispreţ, i-am şocat, sunt consternaţi. Ce proşti! Pe mine mă consideră rea, dar nu văd că fata lor are o inimă de piatră.

Cât despre Colombe, dacă mai stă mult la îndoială, o şterg de pe lista prietenelor.

P.S. Ieri s-a dărâmat o parte din Pont des Arts: o balustradă a cedat sub greutatea lacătelor. Noroc că prăbuşirea s-a petrecut în interiorul pasarelei, şi nu spre exterior, în Sena, pe unde treceau vaporaşele cu excursionişti, care puteau fi răniţi. Sper să fie vorba de tronsonul unde ne agăţaserăm noi lacătele! Patru prietene pe viaţă… Toate la fel… Prietenia e minciună şi iubirea, otravă.

Soarele străluceşte când mă trezesc; razele lui îmi mângâie umerii; bluza îmi atinge uşor sânii şi inspir adânc aerul proaspăt de februarie, iluminat, împrospătat de zăpada din jur. În spatele meu, înfăşurat în plapuma de puf, Lucas se odihneşte după noaptea noastră de extaz. M-am culcat, în fine, cu bărbatul pe care-l iubesc, uluită de firescul fericirii noastre.

Relaţia mea sexuală cu Hugo mi-a dat încredere în mine, episoadele sentimentale cu Mehdi m-au călit. Normal că le spun adio. Am luat ce era de luat. Mai ales de la Mehdi, deşi are degetele de la picioare încălecate…

De ieri, mă privesc alături de Lucas în geamul vitrinelor, în sticla paharelor, în oglinzi, în platourile cromate: când zâmbim în acelaşi timp, am impresia că ni se ating trupurile, că se întrepătrund. Îi sfidez pe cei care pretind că nu suntem frumoşi.

Lucas doarme. Momentul suprem al iubirii nu vine când spui *te iubesc,* el aşteaptă tăcut între cearceafuri, în fiorul care-ţi trece prin piele, în vena care palpită de-a lungul braţului, în buza rubinie care surâde, în pudoarea sacră care, deodată, ne aureolează nuditatea.

Recunosc. Am avut mai mulţi parteneri. Da, eram nehotărâtă, necoaptă. Dar n-am trişat. Tot ce-am făcut a fost intens, autentic. Şi ce nu am făcut, la fel. Pentru mine fiecare zi se deosebeşte de ziua precedentă, ca şi cum fiecare zi şterge ce-a fost în urma ei. Ăsta-i adevărul: am o poftă nebună de viaţă!

În jurul nostru lumea continuă să vorbească despre sinuciderea lui Raphaëlle şi a Juliei. Se întreabă ce sens au avut faptele lor… Eu mă întreb mai puţin. Atunci când cauţi moartea, motivele rămân la fel de misteroase ca acelea care te fac să îmbrăţişezi viaţa, sunt obscure, rareori formulate, ascunse în adâncurile fiinţei sau în abisurile conştiinţei. Ochii noştri nu ajung la acele dimensiuni, nu ştiu nimic despre rădăcinile sau despre seva care ţin drept trunchiul copacului, ochii nu văd decât ce e la suprafaţă, tulpina, rămurişul. Privirea omului nu e în stare să capteze decât rezultatul, niciodată activitatea secretă a lucrării care ne ţine în viaţă sau ne elimină.

Eu n-am de ce să mă omor, dar nici nu am un motiv anume de a exista: sunt la dispoziţia unui curent mai puternic decât mine. Forţa pe care o simt îmi stârneşte curiozitatea, lăcomia, mă încântă, mă interesează, mă face răbdătoare, curajoasă, mă ţine trează, mă înfurie, mă precipită.

Mi se pare că e la fel de zadarnic să pălăvrăgim la infinit despre aceste enigme, să înşirăm argumente, să căutăm explicaţii, pe cât e de zadarnic să aruncăm năvodul în ocean cu scopul de a prinde apa. Mai bine să contemplăm infinitul decât să ne facem că prindem apa în micile ochiuri ale năvodului, nu?

Mi-e plină inima de iubire. De vreme ce Lucas mi-a satisfăcut egoismul, simt că am un excedent de afecţiune pentru ceilalţi.

Julia… Să desfiinţăm o persoană pentru greşelile făcute? S-o răstignim din pricina unei singure fapte? Nimeni nu este doar bun, nici doar rău. Iertarea înseamnă să înţelegi că un destin reprezintă o continuă improvizaţie, că el nu înţepeneşte în trecutul pe care l-am trăit, şi cu atât mai puţin într-un incident unic. Mâine nu mai e azi.

„Iubire, dă-mi putere.“

Nu cunosc decât două verbe pe care le pot conjuga cu siguranţă la viitor: voi iubi, voi muri. Aşadar, vă anunţ: înainte să mor, voi iubi foarte mult!

La prânz, mă duc la mormântul lui Raphaëlle şi după-masă merg în vizită la Julia.

19.08.2015